

Katolícke čítanie Spolku sv. Vojtecha. Číslo 9.

VILIAM J. MÁCHAL:

JEHO SRDCE JE S NAMI.

DRUHÉ VYDANIE.

Nákladom Spolku sv. Vojtecha.
Trnavá, 1942.

Nihil obstat.

Ignatius Chladný, m. p.
censor specialiter deputatus.

Nr. 3398/1940.

Imprimatur.

Datum in Sv. Kríž n/Hr. 19. oct. 1940.

Marianus, m. p.
episcopus.

PREFÁCIA O BOŽSKOM SRDCI JEŽIŠOVOM.

Veru sa sluší a patrí,
je správne a spásonosné,
vzdávať Tebe vďaky vždy a všade,
Pane svätý, Otče všemohúci, večný Bože. —
Ty si dovolil,
aby jednorodeného Syna tvojho
vojenská kopija na kríži prebodla,
aby takto **otvorené srdce**,
táto svätýňa božej veľkodušnosti,
bola bohatým prameňom milosrdenstva a milosti,
a aby v tomto božskom Srdci,
ktoré nikdy neprestalo horieť láskou k nám,
zbožní našli svoj útulok
a hriešnici svojej spásy záchranu.
A preto s anjelmi a archanjelmi,
s trónmi a panstvami,
aj so všetkým nebeským zástupom
prespevujeme pieseň tvojej slávy
bez prestania, hovoriac:
Svätý, svätý, svätý Pán Boh zástupov,
plné sú nebesá i zem slávy tvojej.
Hosana na výsostiach!
Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom!
Hosana na výsostiach!

JEHO SRDCE JE S NAMI.

Tvárnosť zeme sa začína meniť.
Odhalené je už *tajomstvo*, ktoré si Kristus po-
nechal na poslednú dobu. A odhalené tajomstvo sa
rozširuje a prináša osov zázračný.

Prvé nedele ako i prvé piatky každého mesiaca i v tej najzapadlejšej dedinke sú akýmisi duševne teplými sviatkami a príjemným májovým dažďom, pre vyschnuté srdce moderného človeka...

Tvárnosť zeme sa začína meniť. Svet sa prebúda zo spánku. Lad srdca ľudského začína sa roztápať. Mŕtve duše ožívajú. Pod žeravými lúčami *Srdca Ježišovho* všetko sa začína nádejne zelenieť.

Cirkev Kristova je v kvete...

Začína sa rozpaľovať oheň, ktorý bol na zem prinesený.

Preto aj my chceme malú a srdečnú spomienku venovať úcte dnešných časov: Božskému Srdcu.

Všetko chceme vykonať pre najsvätejšie Srdce Ježišovo.

Začínáme o Ňom písať a pozdravujeme vás pre nás najradostnejšou vetou: „*Jeho Srdce je s nami*“. To nech je naše heslo! Aby sme však nášmu heslu porozumeli, potrebné je pre nás dozvedieť sa tento prípad:

V januári roku 1800 v Napoleónovom vojsku padol najlepší a prvý granátnik francúzsky: hajtmán *Latour d'Auvergne*. I sám Napoleon si ho ctil ako prvého svojho vojaka, preto jeho meno nedal prečiarnuť, lež ho ponechal v sozname živých vojakov armády. — Latourovo srdce bolo z mŕtvoly vyňaté, bolo vložené do krásnej kovovej skrinky a túto nosil praporčík na svojich prsiach. Každého rána pri raporte boly čítané mená vojakov... Keď bolo čítané meno nebohého, statočného Latoura, praporčík hlasite zvolal: „*Jeho srdce je s nami*“.

— Krásnou kovovou skrinkou je zlaté cibórium, vložené za dvierkami bohostánku, kde spočíva Božské Srdce. Veríme a vieme, že žije a je s nami.

Snažte sa v nové nedele a prvé piatky nabráť si niečo bohatstva odtiaľ, ktoré je bohaté pre všetkých! Potešiť sa u toho, ktorý je prameňom všetkého potešenia! Svoje studené srdce zohriať v horiacej peci lásky a svoje slabosti predniesť jemu ku Žertve...

V každej chvíli chváľte, klaňajte sa mu, milujte ho a povďačne uctieвайте sviatosťné Srdce Ježišovo vo všetkých bohostánkoch sveta.

*

V mesiaci novembri myslite na Srdce Ježišovo, ktoré je *rozkošou všetkých svätých!* Takýmto patrí Srdce Ježišovo v novembri, mesiaci to večného života a záhrobnej radosti. Sú už s Ním spojení a nemajú obavy, že budú od neho odlúčení. Kľáčia pri jeho nohách, majú ruku vloženú do jeho boku. Večným bozkom bozkávajú jeho Srdce, sajú do seba *Ranu životodarnú* a pijú z Krvi Baránkovej. Srdce Ježišovo je ich majetkom na večné veky a ich radosť nikto im neodníme. To je ich zaslúžená odmena...

- Srdce Ježišovo musí sa však stať rozkošou aj v slzavom údolí žijúcich...

BOHATÉ PRE VŠETKÝCH.

Podťe k Srdcu Ježišovmu, aby ste Ho mohli dobre vidieť a dobre spoznať a na vlastné oči sa presvedčiť, že Srdce Ježišovo je najbohatšou skrýšou sveta.

Hľadiac do Jeho Srdca, zvestujeme vám, že niet tam chudoby, ani biedy, ani studenej ľahostajnosti, ani iného nedostatku. Je v ňom všetko. Nájdeš tam každý to, čo práve ty potrebuješ! Podť a presvedč sa! Prehrňaj sa s nami v pokladoch, uzavretých v bohatom Srdci Ježišovom:

I.

Už za svojho verejného účinkovania Ježiš rozdával každému zo svojho bohatého Srdca. Nezdravých liečil, lačných krmil, mŕtvych kriesil, hriešnikom odpúšťal, zarmútených tešil, dietky miloval, nevedomých učil, chudobným zvestoval evanjelium. Chodil, dobre činiac. — Nielen k sebe volal všetkých, ale aj tých, čo prichádzali, obohatil darmi svojho Srdca. Každému dal, čo mu bolo potrebné a vo svojom Srdci našiel všetko, čo tento biedny svet si žiadal! Svet — spoznajúc Krista Pána — zamiloval si Ho. Nie tak pre jeho veľkú všemohúcnosť, nie tak pre jeho divotvornosť, nie tak pre jeho svätú spravodlivosť, ale pre láskavú dobrotu jeho Srdca. Práve preto ho zástupy hľadaly, a najdúc ho, hrnuly sa ku nemu.

A neprestaly sa hrnúť ku jeho bohatému Srdcu ani dnes! Ani dnes sa nemôže ubrániť Ježiš pred biednym a prosiacim ľudstvom! Tí, ktorí ho potrebujú, hľadajú ho a prenasledujú ho svojimi prosbami, túžbami a slzami. Kresťanským svetom ozýva sa neustále hymna nespokojných srdc: „Kde je Ježiš, moja žiadosť?“

Aj na púšť za ním ideme — keď pôjde si oddýchnúť do hory, i tam ho nájdeme — keď vystúpi na lodičku, nenecháme ho usnúť — i cez rozobratú povalu prenikneme ku nemu — i do nebezpečnej olivovej záhrady vkročíme za ním — a keď bude treba, zaklepeme na dvierka bohostánku... My Ježiša musíme nájsť vždy a všade, lebo potrebujeme Jeho bohaté Srdce, jeho dobré Srdce!

II.

I dnes je úplne takým. Nezmenil sa!
Umučili sme ho, ale nezabili!

Zabili, ale nezničili!

Zničili, ale nepremohli! Iba sme mu Srdce otvorili . . . Je s nami a skrýva sa vo sviatosti Oltárnej. Žije tam ako tichý Väzeň, ktorého rozkošou je, sedieť za bohatým stolom a tých, ktorí okolo idú, ku sebe volať a zo svojho bohatstva im rozdávať.

Bohatstvá svojho Srdca nám znovu prezradil. Od svojej služobnice Margity nám odkázal:

— „Dám im všetky milosti potrebné ich stavu.

— Rodinám udelím pokoja.

— Vo všetkých protivenstvách ich poteším.

— V živote, ale hlavne pri smrti, budem im istou ochranou.

— Každé ich podujatie hojne požehnám.

— Hriešnici nájdu v mojom *Srdci* žriedlo a nekonečné more milosrdenstva.

— Vlažné duše stanú sa horlivými.

— Horlivé duše rýchle dôjdu k dokonalosti.

— Požehnám domy, v ktorých obraz môjho *Srdca* zavesený a uctený bude.

— Kňazom dám milosť, aby i tie najzatvrdlejšie srdcia obrátiť mohli.

— Mená tých, čo túto pobožnosť rozširujú, zapísané budú do *Srdca* môjho a nebudú z neho nikdy vymazané.

— Podľa prehojného milosrdenstva svojho *Srdca* sľubujem, že tí, ktorí cez deväť jeden za druhým idúcich mesiacov, každý prvý piatok k svätému prijímaniu pôjdu, milosť konečnej kajúcnosti obsiahnu a ani v hneve mojom, ani bez prijatia sviatostí nezomrú, pretože moje *Srdce* bude im silným útočišťom v onej hodine . . .“

Tieto odkazy boli nám poslané roku 1689.

Prijímame ich ako záruku svojho časného a večného šťastia!

*

Služobnica Margita videla Božské Srdce a nazrela dosť hlboko do neho. Od toho dňa, čo začala brať z jeho bohatstva, horela v jej srdci táto mučivá túžba: „*Kiežby som celému svetu ukázať mohla tie poklady, ktoré Ježiš skrýva vo svojom Srdci a ktoré chce dať všetkým...*“

Táto mučivá túžba trápi i nás. I každého ctiteľa Ježišovho Srdca.

Ved' nevieme pochopiť, prečo bedár nechce sa ani dotknúť pokladu, ktorý sa pred ním odhaľuje? Prečo zomiera hladom niekto, keď mu podávame skyvu chleba? A prečo? Prečo sú tak chudobné kresťanské duše, keď majú medzi sebou tak prebohaté Srdce? Prečo zostávame chudobnými, keď bohatstvo v Srdci Ježišovom až prekypuje? Prečo nechceme prijať z jeho plnosti?

— Nespokojné rodiny! Prečo nehľadáte pokoj?

— V protivenstve žijúci! Prečo si nejdete pre potešenie?

— Vlažní kresťania! Prečo neprikročíte k Srdcu pre povinnú horlivosť?

— Hriešnici! Zabudli ste na žriedlo milosrdenstva?

— Otcovia a matky! Prečo si nejdete zaistiť požehnanie pre vaše domy?

— Priatelia! Či nechcete byť zapísaní v Božskom Srdci a zostať tam *NEVYMAZATELNE*?

— A či je vám ľahostajná posledná vaša chvíľa?

Toto je tá mučivá túžba, ktorá nás trápi...

Bohatý Ježišov šiator ostáva bez záujemcov. U iných kupujú ľudia tovar. Prijdú časy, že opustíme iné šiatre a shromáždime sa okolo Božského Srdca a naberieme si tam všetko, čo je nám potrebné!

Božské Srdce nebude naveky „Neznámym tajomstvom“ a nebude naveky a zbytočne volať: „*Podťte ku mne*“...

My už ideme...

A tých, čo ešte nejdú, voláme: „*Podťte k Srdcu Ježišovmu*“...

Je mesiac december, ktorý sa skončí peknými Vianocami. Naším príbuzným, priateľom a známym budeme blahoželať.

Nezabudnime ani Božské Srdce!

Za povinnosť ukladáme jeho ctiteľom, aby mu blahoželali. Urobíme to každý tak, ako vieme a ako v našom prostredí za možné uznáme...

Blahoželáme mu: *Aby srdcia dobrých ľudí v Jeho Božskom Srdci našly svoj vianočný pokoj!*

POZNAJME, MILUJME A NASLEDUJME JEHO SRDCE.

Vstúpili sme do roku Pánovho 1942. Ako každý spolok, ako každý verejný pracovník, ako každý činný človek urobil si program pre tento rok: tak urobiť si ho musí i ctiteľ Božského Srdca!

Náš program bude tento:

V roku 1942 usilovať sa budeme, aby sa splnila odpustková veta: *Buď poznané, buď milované, buď nasledované, Sväté Srdce Ježišovo*“ (300 dní odp. Bened. XV. 15. III. 1918.)

I.

Buď poznané sväté Srdce Ježišovo . . .

„Poznáš toto Srdce?“ takýto je názov slovenskej brošúrky „životom“ číslo 22. Objednajte si ju. Otvoria sa vám vaše oči, spoznáte a zamilujete si Toho, ktorého ste azda doteraz ešte dobre nepoznali!

Preberáme odtiaľ tento prípad:

— Stalo sa to za francúzskej revolúcie. Zomieral bezbožný revolucionár, ktorý sa zaprisahal: „Nepripustím k sebe kňaza. A keby sa predsa opovážil ku mne prísť, neodíde odo mňa živý“. No, šľachetný kňaz, keď sa dozvedel o ťažko chorom, navštívil ho . . . Umierajúci zúrivec, ledva zazrel medzi dverami kňaza, zaľal svoje päste a zakričal:

„Čo? Kňaz? v mojom dome? Ty úbožiak! Dvanásť takých, ako si ty, som svojou vlastnou rukou zabil, a ty budeš trinásty.“

Kňaz pokojne odpovedal:

„Priateľu, mýliš sa! Nie, nezabil si ich dvanásť, ale len jedenásť. Ten dvanásty sa uzdravil a stojí teraz pred tebou. Pozri sa . . .“ — potom odhalil kňaz svoje prsia a odokryl pred zúrivcom jazvy zahojených rán, ktoré od neho na svoje prsia dostal. — „Nezomrel som. Žijem, aby som ti teraz dušu zachránil . . .“

Umierajúci neopovážil sa znovu raniť zahojené kňazské prsia, ale prijal poslednú milosť. Úprimne hľadel na dobré srdce Kristovho sluhu a tak spokojne zomrel, ako kedysi lotor Dismas . . .

Takýto bol aj náš novoročný sen.

Videli sme Krista-Veľkňaza, ako odhaľuje svoje božské prsia a ukazuje na srdci zahojenú jazvu od tej rany, ktorú mu dalo ľudstvo. Ukazoval nám ranu

a najväčšej lásky plnými slovami vravel: „Nezabili ste ma. Žijem, aby som vás miloval...“

Poznáš toto Srdce?

To je to Srdce, ktoré ľudí tak nesmierne milovalo, že sa nešetrilo, ale sa vyčerpalo a úplne zničilo, aby tak dokázalo svoju lásku!

To je to Srdce, na ktorom pri poslednej večeri Ján-miláček spočíval! Škoda, že nám niečo o tomto Srdci nenapísal. Vytýkala mu to i zbožná osoba Gertruda a vidiac ho vo svojich extázach, takto mu povedala: „Jáne, ty si spočíval na najsvätejšom Srdci Pánovom. Prečo si nám nezjavil tajomstvo tohto svätého Srdca? — Ján jej odpovedal: „Mojou povinnosťou bolo zjaviť ľuďom tajomstvo Slova božieho. Ale v dobe poslednej, keď medzi ľuďmi bude najhoršie a keď láska ochladne na svete: v tejto dobe sám Spasiteľ zjaví ľudstvu tajomstvo svojho SRDCA, aby ochladnutý svet znovu sa zapálil k láske Jeho Božskou láskou!“

To je to Srdce, ktoré vojak prebodnul...

To je to Srdce, na ktoré Tomáš apoštol položil svoju ruku a prsty svoje do jeho jazvy...

To je to Srdce, ktoré v poslednej — chladnej dobe znovu zjavilo sa svetu. Stalo sa to na sviatok Jána apoštola roku 1673 „Slúžka“ Margita kľáčala pred bohostánkom a modlila sa. V bohostánku ako na plamennom tróne, ukázalo sa Spasiteľovo Srdce, žiariace ako slnko, ovenčené trňovou korunou a ozdobené krížom. Ježiš povedal vtedy: „Moje Srdce je naplnené láskou k ľudu v takej miere, že už nemôžem udržať v sebe plamene horiacej lásky...“

Čo znamenajú slová: „Božské srdce?“ Neznamenajú ony nič nepochopiteľného, ale totožné sú so slovami: „milujúci Ježiš“.

Naším zvykom je, že ľudí pomenujeme takými menami, ktoré zodpovedajú ich najčastejšej a najznámejšej vlastnosti. Radi prezývame. „Dobrákom“ voláme toho, ktorého srdce je štedré. „Veselým pánom“ menujeme toho, ktorého srdce je plné žartov a dobrého smiechu. „Kľudás“ je človek, milujúci tichosť a ľudskú svornosť... Osoba Ježiša Krista je ľudstvu najznámejšia tým, že ľudí nesmierne miluje a že ku každému je láskyplná. Symbolom lásky Ježišovej k nám ľuďom je jeho Srdce.

Nie je to niekto iný! Pozor! Je to ten istý, ktorého dietky majú rady ako malé »Jezuliatko«, ktorého trpiaci ľudia prosia ako „Ježiša Ukrižovaného“, ktorého slabé tvory sa boja „ako všemohúceho Boha“, pred ktorým utekajú hriešnici ako pred „prísnyim sudcom“... a ktorého my, jeho priatelia a ctitelia nazývame „*srdcom*“....

Rozumiete tomu?

Poznajte Ježiša ako osobu, ktorá vás miluje, a nazývajte ho *srdcom*! Nie pánom, nie sudcom, nie stvoriteľom, ale *srdcom*! Vaše náboženstvo a všetky činy duchovného života nech sú konané v tej vedomosti, že Ježiš vás miluje!

Náboženstvo a viera nebudú pre teba vecou zvyku, alebo strachu pred budúciim ohňom, lež predmetom *lásky*, tečúcej z boku *Ježišovho* — a zavláňujúcej celý katolícky svet...

II.

Bud' milované sväté Srdce Ježišovo...

Netreba mnoho hovoriť o tom, že ľudia majú *Srdce Ježišovo* milovať! Naučme ich, aby ho poznali! A oni si ho zamilujú. Kto pozná *Srdce Ježišovo*, cíti hneď aj svoju závažnosť k nemu!

Toho, kto nás miluje, i my milujeme!

A stávame sa takými, aký je ten, ktorého sme si veľmi zamilovali!

Ctitelia *Božského Srdca* uznávajú, že sú povinní milovať ho. Preto každodenne ho prosia: „Sviatostné Srdce Ježišovo, ktoré horíš láskou k nám, zapáľ naše srdcia láskou k sebe.“

„Človek chce nájsť život v tom, čo miluje a pokoj po celý čas. Mám vám povedať: nemilujte? Nie! Nečinnými, mŕtvymi, ošklivými, biednymi by ste boli, keby ste nemilovali. *Milujte, ale vedzte, že čo milujete!* Lebo čo miluješ, taký si“ (sv. Augustín).

Z bohostánku vášho kostola počuť tichý, ale prenikavý hlas. Ten, kto tam býva, pýta sa: „*miluješ ma? ...*“ a táto jeho tichá otázka preniká od oltára cez studený kostol až ku tebe... Počuješ? Daj odpoveď... pošli niekoľko tichých a prenikavých slov Tomu, tkorý je za dvierkami bohostánku: „Pane, veď ty vieš, že Ťa milujem...“

Milujte Božské Srdce a dobre bude...

III.

Buď nasledované sväté Srdce Ježišovo ...

To je to najťažšie a v tomto seba najviac klameme! Myslíme si, že nasledujeme Ježiša a jeho Srdce, a vlastne my ho nenasledujeme!

Čo znamená nasledovať Ježiša a jeho Srdce?

Znamená ísť za ním. — Náš dobrý priateľ, ktorý lepšie pozná cestu ako my, nám podá ruku a povie nám, aby sme išli za ním. Alebo „za ním“ môžeme ísť i neskôršie. On je už totižto vzdialený od nás a my — poznajúc jeho šľapaje — ideme po jeho stopách...

Ostaly na našej zemi, ktorú on opustil, „*jeho šlapaje*“. Tie „*šlapaje*“ treba hľadať a treba nájsť. Treba tým „*smerom*“ chodiť, ako chodil Ježiš.

- Mysli ako Ježiš.
- Rozprávaj ako Ježiš.
- Pracuj ako Ježiš.
- Trp ako Ježiš.
- Ži ako Ježiš.
- Zomieraj ako Ježiš.

To znamená nasledovať Ježiša a Jeho Srdce.

„*Ježišove šlapaje*“ nájdeme v Písme svätom, a v ústnom podaní. Objavia sa nám niekedy v životopisoch svätých. A cítime ich neraz vo svojom svedomí...

— Či nepočujeme vo svedomí slová Písma: „Pod' za mnou?“ My vtedy máme nechať všetko a ísť za ním.

— Či nebadáme, že životopisy svätých sú vlastne evanjelium Kristovo prevedené do každodenného života?

A toto je to najväčšie umenie, ktoré v dnešných časoch majú kresťania-katolíci prejať: Uhádnuť správny smer a na ceste životom nájsť *šlapaje Ježišove*!

Klameme seba! Myslíme si, že nasledujeme Ježiša a jeho Srdce a my ho vlastne nenásledujeme. Niekedy sme až veľmi ďaleko od toho správneho „*smeru*“. Božské Srdce sa žaluje na takýchto nepravých svojich nasledovníkov a takto im vyjavuje svoje sťažnosti:

- „Menujete ma Majstrom — a nepýtate sa ma.
- Menujete ma Svetlom — a nevidíte ma.
- Menujete ma Cestou — a nechodíte po nej.

— Menujete ma Životom — a nechcete ma.
 — Menujete ma Pravdou — a nectíte ma.
 — Menujete ma Múdrym — a nenasledujete ma.
 — Menujete ma Krásnym — a nemilujete ma.
 — Menujete ma Bohatým — a neprosíte ma.
 — Menujete ma Večným — a nehľadáte ma.
 — Menujete ma Milosrdným — a nedôverujete
 mi.

— Menujete ma Šľachetným — a neslúžite mi.
 — Menujete ma Všemohúcim — a nevážite si ma.
 — Menujete ma Spravodlivým — a nebojíte
 sa ma.

— Budete zatratení — a nemajte mi to za zlé“...
 Tieto *sťažnosti* Božského *Srdca* napísané sú na jednej
 tabuli v krásnom starodávnom kostole Lubeckom.

My ich vidíme však napísané aj na dvierkach
 nášho svätostánku... *Čím menej nasleduješ Božské*
Srdce, tým zreteľnejšie ich tam vidíš...

Neklamme seba a v tomto roku dôsledne na-
sledujme Toho, ktorého chceme nasledovať!

Vstúpili sme do roku 1942. Jeden druhému si
 želáme, aby sme v ňom boli zdraví a šťastliví. Že-
 ľajme si aj to, aby sme lepšie poznali *Srdce* Ježišovo,
 úprimnejšie ho milovali a neklamlive nasledovali!

Prvé dni tohto roku nie sú najlepšie! Medzi
 národmi sa zmráka a nad katolíckou cirkvou pre-
 chádzajú neustále mraky... Zdá sa, že zem bude
 znovu kropená krvou...

Ako to pôjde ďalej? My nevieme! My sa pri-
 túlime k Božskému *Srdcu*, ktoré vždy ostane s nami!
 Bude s nami aj vtedy, keď už nebudeme mať nádej
 na nijakú ľudskú pomoc...

... a keď bude s nami ešte ťažšie, tým úprimnej-
 šie sa pritúlime k Božskému *Srdcu*...

„*Pane, zostaň s nami...*“

POHANENÍM NASÝTENÉ.

Tešíme sa tomu, že tie mesiace tak rýchlo bežia za sebou... Naša pravda o Božskom *Srdci* však nebeží a naša radosť v ňom zostáva stálym majetkom, ktorý si prenášame z jedného mesiaca do druhého.

Prišiel ferbuár 1942.

Chcem dnes myslieť na to, čoho je v Božskom *Srdci* najviac.

Samozrejme, že lásky k nám...

No, chceme to inak myslieť!

Čoho sa do toho *Srdca* od ľudí najviac dostalo?

Čím ľudia Božské *Srdce* naplnili?

Čím ho nasýtili?

Litánie nám to naznačujú v slovách: „*Srdce* Ježišovo, pohanením nasýtené“.

Koho menujeme nasýteným? — Bohatstvom nasýtený je ten, kto ním oplýva natoľko, že necíti ani najmenší pocit nedostatku. — Jedlom nasýtený je ten, kto nevie, čo je hlad. — Radosťou nasýtený je ten, kto tých radostí má toľko, že nevie, čo je zármutok. — A podobne pohanením nasýtený sa menuje taký človek, ktorý pociťuje samú krivdu, zármutok, nelásku a urážky a to v takej miere, že jeho srdce nevie radosť ani prijať, ani prežiť...

I Božské *Srdce* je nasýtené.

I.

Pre jeho ctiteľov a priateľov je to dnes smutná úvaha! Veru, zarmútení môžeme byť nad tým, že Ten, ktorý všetko láskou naplňa, je nevďakom naplňovaný a Ten, ktorý všetkých potešením nasycuje, je pohanením nasycovaný!

Už vo svojom pozemskom živote bol pohanením nasýtený.

— Začalo sa to narodením v studenej maštali a odtiaľ útek do cudzieho Egypta. Stolárska dielňa nazaretská tiež bola príčinou pre farizejské výčitky: „syn tesárov“ a „čo dobrého z Nazaretu“? A čo povedať o nepríjemnostiach z trojročnej verejnej činnosti? Odpoveďou na to všetko nech sú slová Písma: „Medzi svojich prišiel a tí ho neprijali“. Prišlo bičovanie, trnám korunovanie, križovanie, a skončilo sa to bolestným výkrikom na kríži. Ježiš plakal a opustený zomrel!

Či nám neprichodia na um farizeji, stojaci pred Ježišom s kameňmi v rukách?

Či netrpíme spolu s Ježišom, keď spomíname, ako na dvore Annášovom neláskavý sluha, ba sluha ničomný — opovážil sa ho udrieť? Odpovedal mu Ježiš: „Keď som zle hovoril, vydaj svedectvo o zlom. Keď však dobre, čo ma biješ?“ (Ján 18, 22—23.)

II.

Jeho Srdce je i naďalej pohanením nasycované. Naši otcovia mučili Viditeľného, my Neviditeľného. Svojimi hriechami účastnými sa stávame v Jeho bičovaní, trnám korunovaní a križovaní. Z našich bohostánkov ako by i dnes sa ozýval hlasný plač Ježišov: „Lude môj, čože som ti urobil? odpovedz mi...“

V týchto dňoch, keď ľudia zvyknú prekročiť medze ľudskosti, slušnosti a mravnosti a v dňoch fašiangových uctievať Venušu a Baccha, pohanením naplnia Božské Srdce. Blázniaci sa a v opilstve tancujúci svet úplne zabudne na svojho najsrdečnejšieho Priateľa! Ježiš za svoju lásku ku nám, zostane vo svätostánku uväzneným. Jeho jediným údelom je, aby trpel od tých, ktorých miluje...

Hriešny svet ponúka sa a natíska sa aj ctiteľom Božského *Srdca*. I nás by rád do tragédie umučenia zamiešal. My nechceme zhrešiť a vlnou hriechu nesieme sa dať strhnúť! Aby sme sa vždy vedeli čestne zachovať ku Božskému *Srdcu*, pamätliví budme tohto príkladu.

— V roku 1934 v New Yorku po istej ulici kráčal strážnik a dozeral na nočný pokoj. Chodil dlhými ulicami a bedlive pozoroval. Zbadal, že na dome známeho bohatého bankára je otvorené okno a že z izby preniká na ulicu malé blikotavé svetielko. Strážnik približoval sa ku domu tichým krokom, aby sa presvedčil, či nevzniká tam nejaký oheň... Keď pristúpil pod okno, vtedy práve z okna vyskočil jeden človek a rovno jemu do náručia... Strážnik vytrhol mu z ruky namierený revolver a zločinca poviazal. Poviažanie išlo veľmi ľahko, lebo prichytený zlodej sa nebránil, ba ešte takto prosil: „Odvedte ma a zavrite ma, som zločinec...“

„Keby som nebol videl tie oči, bol by som zabil bankára a potom aj Vás“ tak povedal zločinec strážnikovi, keď ho viedol ulicami...

„Čo to o akých očiach rozprávate?“ pýtal sa strážnik celý prekvapený.

„Vlámal som sa do domu bankárovho — začal sa prezrádzať zločinec — a chcel som mu ukradnúť peniaze a jeho skvosty. Keď som sa už chcel vrhnúť na bankára, vtedy som zbadal malý obraz na stene. Pred ním na stole horelo malé svetielko. Z toho obrazu pozeraly na mňa oči *Srdca* Ježišovho. Tak prosbne a tak známo, že som ostal stáť ako prikovaný, a nevedel som sa pohnúť. Tie oči som ja hneď poznal! Doma sme mali obraz Božského *Srdca* a ako dieťa som sa naň často pozeral, keď som mal niečo zlého vykonať... Ani dnes som nemohol nič zlého

vykonať... musel som ujsť preč. Nikomu som nič neurobil a teraz som vo vašej moci. Že bankár je živý a vy, to ďakujte úprimnému pohľadu Božského Srdca..." (Fattinger: „Katechéta vypravuje“.)

Bol odsúdený. Zaslúžený trest spokojne pretrpel. Zo žalára sa vrátil ako veľký ctiteľ Božského Srdca a jeho dobrých očí...

Máš v úmysle niečo zlého vykonať? si pokúšaný k hriechu?

— Zadívaj sa na *Božské Srdce*...

— Na jeho dobré oči...

— Na jeho usmiate ústa...

— Na jeho otvorené náruče...

A neopováž sa hrešiť!

Nezabudnime sa...

„Potešujme najsvätejšie a najláskavejšie sviatostné Srdce Ježišovo..."

Oči Božského Srdca na nás pozerajú...

Tak pekne

a tak prosebne!

BOLESTI SRDCA JEŽIŠOVHO.

Prišiel pre nás čas, keď sa chceme zaoberať veľkonočnými bolesťami Božského Srdca. Cirkev nás volá: „*Ku krížu svätému, pod kresťane,*

k Ježiša presvätej SRDCA RANE...“

Ježiš trpel.

Trpela jeho hlava od trním korunovania.

Trpely jeho ruky od nosenia kríža.

Trpely jeho nohy od kráčania neschodnou Kalváriou.

Trpelo celé jeho telo, lebo bolo pri bičovaní posiate ranami.

Trpelo však i jeho *Srdce*.

Ved' *Srdce* je strediskom nielen krvného obehu, nielen radosti, ale i bolesti... Ved' nie oči sa smejú, nie na lícach sa rodí radostný úsmev, ale *Srdce* je pôvodným sídlom radosti...

Plačúce oči, vzdychajúce ústa a bolestné ťahy na tvári sú len výjavom bolesti srdca, ktoré je hlavným sídlom bolesti...

Trpiace *Srdce* Ježišovo, zmiluj sa nad nami!

Skladáme si svoje ruky a zakrývame nimi svoju hriešnu tvár, aby sme nevideli nikoho, iba prebodnuté a tak premnoho trpiace dobré *Srdce*. Staneme sa Katarínami Emmerichovými a Teréziami Neumanovými a s nimi budeme prežívať bolestné stony Ježišovho *Srdca*.

Budú to momenty z umučenia Pána Nášho Ježiša Krista, v ktorých trpelo menovite Jeho *Srdce*:

1.

Ešte niekoľko dní chýbalo do veľkonočných sviatkov židovských. Ježiš zdržoval sa už na okolí Jeruzalema. Bol asi hodinu cesty od neho, totiž v Betánii u svojho priateľa Lazara a jeho dvoch dobrých sestier. V Zelený štvrtok, čiže židovského 13. Nisana, poslal Ježiš Jána a Petra, aby išli všetko ku poslednej večeri pripraviť... Kým apoštoli obstarávali všetko ku veľkonočnej hostine, Ježiš veľmi citlivo sa odoberal od svojej matky, od Lazara a od dobrých žien... Svojej matke súkromne mnoho-mnoho povedal o Petrovi a Jánovi, o Magdaléne, o svojom umučení a aj o Judášovi. Panna Mária sa za Judáša prihovárala... Pán Ježiš napomenul svoju

matku, aby vo svojich bolestiach bola spokojná a tichá. Nato objal ju svojou pravou rukou, ďakoval jej za materinskú lásku a privinul ju k svojmu *Srdcu*. Sľúbil jej, že cez poslednú večeru bude na ňu myslieť...

Aj od ostatných sa veľmi srdečne odoberal...

Bol veľmi dojatý, keď ich opúšťal a jeho dobré *Srdce* cítilo bolestný pulz, keď išiel smerom k nevďačnému a prorokov kameňujúcemu Jeruzalemu...

2.

Vidíme ich, ako vo sviatočnom rúchu oblečení sedia pri poslednej večeri. Ježiš medzi nimi. Na jeho pravej strane: Ján, Jakub starší, Jakub mladší, Bartolomej, Tomáš a Judáš. Na ľavej strane: Peter, Ondrej, Tadej, Šimun, Matej a Filip. Počas večere Majster veľmi milo sa rozprával s apoštolmi...

Zrazu nápadne zostal vážnym a smutným. Vnútorne už trpel a jeho *Srdce* ho už bolelo nad nevďakom, ktoré mu pripravil jeden z dvanástich. Najsmutnejší bol, keď už nechcel ďalej tajiť svoju vnútornú bolesť a vyžaloval sa im: »Jeden z vás ma zradí«. Apoštolovia sa veľmi naľakali, shovárali sa prekvapene medzi sebou a uisťovali Ježiša, že mu to nevykonajú...

Ježiš láskyplne pozeral na Judáša, tak láskyplne ako na Jána, ktorý odpočíval na jeho rozochvených prsiach...

3.

Po poslednej večeri idú na horu Olivovú. Všade je ticho a noc je mesačná. Zarmúteného Ježiša apoštoli obstupujú a sľubujú mu, aby sa ničoho nebál, veď ho neopustia! Bolo asi pol deviatej v noci, keď prišli do olivovej záhrady, do krásneho parku,

kam tak často prichádzal si odpočinúť. Miláček Ján stále dával Ježišovi otázky, aby ho mohol uspokojiť. Pýtal sa ho: „Prečo si taký smutný ty, ktorý si nás vedel vždy potešiť?“ Ježiš mu odpovedal: „Prichádza veľká pohroma na mňa. Smutná je moja duša až na smrť. Modlite sa.“ Nerozumeli jeho slovám a na jeho žiadosť ostali trochu opodiaľ, aby sa mohol spokojne modliť...

4.

Vidíme ho:

V smrteľnom zármutku svojho Srdca kľáči na zemi pri skale. Vidí všetko, čo ho čaká: svoje utrpenie, svoju nevinu, vinu iných a tiež zmarené ovocie svojej smrti na niektorých ľuďoch.

Jeho Srdce je preniknuté strachom, trasie sa od bojazlivosti a modlí sa: „Otče môj, nech ma minie tento kalich.“ S rozťahnutými rukami leží na skale, medituje a vnútorne — srdečne mnoho trpí! Ešte ho nebičujú, ešte ho nekorunujú, a ešte ho nedvíhajú s krížom — a vo svojom Srdci už všetko tak strašne precituje, že potí sa krvou. Krv sa mu dolu tvárou slieva, jeho milé vlasy sú od nej polepené a zamotané...

Keď prišiel ku spiacim apoštolom a zobudil ich, oni ho nemohli poznať. Vystierali svoje ruky za ním, plakali hlasite a jeden druhému vpadali do náručia. Plní súcitom k nemu, chytili ho pod pazuchy a tešili ho: „Pane, Majstre, čože sa ti stalo?“ Vo svojom Srdci už zmučený Ježiš ukázal im blížiacu sa horiace fakle...

5.

Bola asi polnoc, keď zakrvavený, zablatený, unavený a poviazaný Ježiš stál pred kňazom Annášom. U Annáša dostal od vojaka tak silný vojenský

pohlavok, že od prudkosti úderu sa zatočil a spadol na schody. Z poranenej tvári mu začala tiecť krv. Keď horko-ťažko hore vstal, s uplakanými, ale dobrými očami opýtal sa vojaka: „prečo ma biješ?“ — Na tento pohanský pohlavok Ježiš zabudol. Nezapadol však na zradný bozk svojho apoštola... to ho páli i dnes... Bolí ho jeho Božské *Srdce*, keď dnešní Judáši zradným bozkom dotýkajú sa presvätej hostie...

Bolo asi desať hodín pred obedom, keď bol vynesený rozsudok: „odsúdený na smrť“. — Nedá sa nám zachytiť a na papieri zvečniť bolesť jeho *Srdca* počas nesenia kríža...

Zastavme sa však aspoň pri IV. stanici.

Stretá sa so svojou matkou:

— Zpod trňovej koruny zakrvavenými očami pozrel na ňu a tackajúc sa od bolesti, spadol na ruky a nohy svoje. „Matka moja“ bolo počuť jeho bolestné vykriknutie. Mária nepremožená bolesťou, pritisla sa celkom ku synovi, kľakla ku zemi, objala svoje dieťa a pomáhala mu hore vstať... „Dieťa moje...“

Ó dve srdcia...

„Rozpomeň sa, ako bolestný cit prenikol srdce Panny Márie, keď videla vlastného Syna a spolu Pána a Boha svojho uprostred nevýslovnej potupy a neznesiteľného trápenia, a akú veľkú bolesť pocítil Ježiš vo svojom *Srdci*, keď uzrel trúchlivú Matku svoju...“

Modli sa:

„Bolestná Matko Božia! Vyžiadať mi u Syna svojho tú milosť, aby v mojom srdci nevyhasla pamiatka jeho umučenia...“

6.

Bolo tri štvrte na dvanásť, keď náš trpiteľ prišiel s krížom na popravisko. Okolo neho stálo 18 katov, 6 bičovateľov, 4 sprievodci, 2 povrazníci a 6 ukrižovateľov. Títo previedli ukrižovanie. Ježiš *hlasite* plakal, keď ho bez milosti a súcitu pribíjali. Až 36 ťažkých úderov bolo potrebných... Celá reberná sústava sa porušila a v jeho prsiach až prasklo, keď mu natiahli nohy a najhroznejším spôsobom pribili... Krv strieka ku oblohe... vojaci si utierajú svoje tváre...

Tma stále hustne...

Všetkých naplňuje smrteľný strach...

Utekajú z Kalvárie...

Ježiš je opustený a trápi ho veľká žízeň...

„Žíznim...“

Odoberá sa od matky a začína agonizovať...

Nastáva smrteľný zápas a pulz slabne...

7.

O tretej hodine Ján stál tesne pod krížom a bielou šatkou utieral nohy Ježišove, ktoré už studenely... Magdaléna zlomená od trápenia, bola opretá o kríž a plakala. Mária Kleofášová a Salome držaly vo svojom náručí Matku Ježišovú, ktorá stála vedľa kríža Dismasovho a tak bolestne pozerala odtiaľ na svoje zomierajúce dieťa. — Všetkých zmocnilo sa bolestné dojatie vtedy, keď Ježiš dotrpel a keď jeho dobré Srdce prestalo biť.

— Tvár jeho zdĺžená...

— Líca vpadnuté...

— Nos skončatený...

— Spodná čelusť opadnutá...

- Krvavé oči napolo otvorené...
- Trnám korunovaná hlava ovisnutá na prsiach.
- Celá ťarcha spočíva na nohách...
- Rany na rukách otvorené...
- Ústa otvorené...
- Opustené, smutné a tiché je všetko...
- Smutný a tichý som i ja...

Ó hlava ubolená,
 ranami pokrytá.
 Ó božská hlava, trnám —
 tak strašne obvitá: —
 ó hlava, hodná úcty
 a venca iného, —
 buď slzou pozdravená —
 i od mňa hriešneho.

8.

Lotri Dismas a Gesmas boli na krížoch dobití a v ukrutných bolestiach zomreli. Ježiša nebolo treba usmrtiť. Bolo treba iba smrť zistiť.

Vojenský stotník *Kassius* obrátil svojho koňa smerom ku krížu. Kôň horko-ťažko vystúpil na skalnatý pahorok prednými nohami. *Kassius* chytil svoju ostrú kopiju do oboch rúk a takou silou vrazil ju do pravého boku Ježišovho, že koniec kopije ranu urobil ešte i na ľavom boku. Potom s náramnosťou ju vytrhol. Vtedy z rany vytiekla krv s vodou a poliala *Kassiovu* tvár... Soskočil s koňa a utrel si krvavú tvár. Ešte raz sa pozrel na dobre vykonanú ranu v srdci, kľakol pred mŕtvoľu a hlasite povedal: „I ja verím v teba.“

(Prevzaté z knihy „Umučenie Pána
 Nášho Ježiša Krista podľa videnia
 Anny Kataríny Emerich.)

Takto dotrpelo Srdce Ježišovo:

Obmylo tvár svojho strážcu. A obmývať neprestalo. I my sme obmytí krvou vytekajúcou z jeho Srdca. Sme ovocím jeho bolestnej žízne a jeho krvo-
potných starostí...

Sme stotníkmi, ktorí máme v dnešných časoch čestnú povinnosť strážiť v našom svätostánku odpočívajúce a milujúce Srdce Ježišovo.

Čím sa máme zavďačiť Srdcu Ježišovmu za to všetko, čo ono pre nás pretrpelo?

Zostaneme jeho vernými prívržencami a budeme mu neustále spievať pieseň o jeho otvorenom Srdci:

Vere dignum et justum est, aequum et salutare, nos tibi semper et ubique gratias agere: Domine sancte, Pater omnipotens, aeterne Deus: qui unigenitum tuum in cruce pedentem lancea militis transfigi voluisti, ut Apertum cor, divinae largitatis sacrarium, torrentes nobis funderet, miserationis et gratiae, et quod amore nostri flagrare nunquam destitit, piis esset requies et penitentibus pateret salutis refugium...“

Sú to slová z prefácie o Božskom Srdci. Po slovensky takto ľúbežne znejú:

Veru sa sluší a patrí, je správne a spásonosné, vzdávať Tebe vďaky vždy a všade, Pane svätý, Otče všemohúci, večný Bože. Ty si dovolil, aby jednorodeného Syna tvojho vojenská kopija na kríži prebodla, aby takto *otvorené srdce*, táto svätyňa božej veľkodušnosti, bola bohatým prameňom milosrdenstva a milosti, a aby v tomto Božskom Srdci,

ktoré nikdy neprestalo horieť láskou k nám, zbožní našli svoj útulok, hriešnici svojej spásy záchranu . . .

(V tejto časti uvedené bolesti Božského Srdca Ježišovho sväté Písmo nám zaznamenalo veľmi stručne. Ctihodná Panna Katarína Emerichová prežívala umučenie Pána Nášho Ježiša Krista. To, čo prežila, na žiadosť svojho spovedníka rozpovedala K. Brentanovi, ktorý to spísal. Zásluhou farára Vendelína Schvarza máme jeho knihu o umučení Pána Nášho Ježiša Krista podľa videní Kataríny Emerichovej preloženú v slovenčine. Preklad bol одобrený cirkevnou cenzúrou v Spiši roku 1923. V spomenutej knihe sa nachádza opis všetkých tých bolestných scén, ktoré prežiť muselo Božské **Srdce** Ježišovo. Pravda, oveľa podrobnejšie. Tu sme ich uviedli veľmi stručne.)

OHEŇ NA ZEMI.

Margita Mária Alacoque videla raz božského Spasiteľa takto: Božský Spasiteľ podobal sa ohňu. Jeho päť rán podobalo sa piatim slnkám. Z neho samého vychádzaly slnečné lúče a rozrážaly sa na všetky strany sveta. Okolo neho bola viditeľná jasná žiara, ktorá sa pozvolna strácala v nekonečnej diaľke. A jeho prsia podobaly sa rozpálenej žeravej vyhni. Najviacej však toho ohňa, žiare a plameňa vychádzalo z jeho Srdca. Celý Ježiš podobal sa horiacemu novozákonnému kru. Jeho ctiteľka cítila, že tento „horiaci ker“ je miestom svätým, pred ktorým treba vyzuť obuv . . .

Srdce Ježišovo je pre nás horiacou pecou lásky.

Bez ohňa neboli by sme živí. Je on našou životnou potrebou.

Cirkev svätá posviaca oheň na veľkonočnú sobotu a používa ohňa ku prejavaniu poklony Božskému Srdcu vo sviatosti Oltárnej prítomnému.

„Prišiel som oheň složiť na zem: a čože chcem, nežli aby sa zapálil?“ (Luk. 12, 49.)

Či ľudstvo potrebuje toto ohnivé a plameňmi blčiace Srdce Ježišovo?

— Potrebuje ho tak ako slnce, ktoré je pre nás zdrojom tepla, svetla, sily, vzrastu, sviežosti a dozrievania.

Bez slnca nebol by život. Večná tma panovala by nad zemou a zomrelo by všetko, čo zo slnca čerpá životnú silu. Skleslo by k studenej zemi všetko, čo zo slnca čerpá teplotu. Uvädlo by všetko, čo je odkázané na slnečné svetlo. Ovocia by sme sa ne-dočkali...

A ako je tam, kde slnečné lúče veľmi slabo a veľmi zriedka prenikajú? Na takých miestach je veľký chládok, pivničná studenosť a nezdravý vzduch. Nič sa tam nezazelená a nerozkvitne.

Bez slnka a bez jeho svetla, tepla a ohňa nebol by možný život!

Ľudstvo potrebuje Srdce Ježišovo, aby od neho, ako zo svojho strediska čerpať mohlo duševné svetlo a srdečnú teplotu! A tak prinášať mohlo ovocie dobrých skutkov.

Kde niet ovocia dobrých skutkov, tam nesvieti slnce Srdca Ježišovho a tam jeho teplota nezohrieva. Také srdce je studené a neustály hriešny chládok panuje v ňom. V chládku sklonené srdce vädne a pomaly hynie...

Ježiš však oheň priniesol na zem pre každého. A tento oheň sa má zapáliť. Od ohňa Božského Srdca musíš byť aj ty spálený a ako šľachetný kov očistený! Daj mu svoje hriechy, svoje pokušenia, svoje slabosti a svoju hrdzu, a bezbolestnou horúčosťou bude z teba všetko odstránené! Mnoho sa ti odpustí, len musíš mnoho milovať! Začne sa v tvojom srdci nový život! Vyklíči božia milosť a dobrá vôľa Bohu slúžiť a stavovské povinnosti konať. To bude ovocie dobrých skutkov! Budeš skutočne žiť! Budeš mať radosť zo života! Pod pôsobením ohnivého Srdca Ježišovho a tvojej trpezlivosti prinesieš úrodu v hojnosti. Maj v sebe ohňom lásky blčiace srdce a nebude ti tento svet chladný a studený!

Babylonský kráľ dal postaviť zlatú sochu a rozkázal, aby sa jej každý človek klaňal; kto by tak neurobil, hodený bude do horiacej ohnivej pece. Stalo sa, že našli sa traja mládenci: Sidrach, Misach a Abdenago, ktorí sa zlatej soche neklaňali, preto boli zaživa hodení do horiacej pece, ktorá bola rozpálená. Ale tí mužovia prechádzali sa uprostred plameňov a chválili Boha. Plameň šľahal až nad pec (štyridsať lakťov) a tých, čo stáli okolo, spálil. Troch mládenčov oheň sa nedotknul a ani im nečinil obtiaže, takže, chválili a spevom oslavovali Boha, riekajúc: „Dobrorečte oheň a horúčosť Pánovi, chváľte a vyvyšujte ho naveky...“ (Daniel, hlava 3.)

Kto ctí a miluje Božské Srdce Ježišovo, cíti sa dobre v horiacej peci lásky a dobrorečiť môže Pánu Bohu svojmu!

SRDCE UTVORENÉ V LONE PANENSKEJ MATKY.

V životopise Margity Alacoque, Kataríny Sienkej, Matildy a Magdalény Pazzijskej, ktoré všetky

boly obzvláštnymi ctiteľkami Ježišovho Srdca — čítame o tomto mimoriadnom výjave:

Kľačia pred bohostánkom. Modlia sa. Vo dvierkach bohostánku zjaví sa im Kristus so svojím viditeľným *Srdcom*. Berie si svoje *Srdce* do ruky. A kladie ho svojim ctiteľkám na miesto ich srdca...

— To je cieľom všetkých našich pobožností k Ježišovmu Srdcu. Preto odbavujeme prvé piatky, preto kážeme o Božskom Srdci v prvé nedele mesiaca a preto vy v tie dni pristupujete k stolu Pánovmu: aby ste svoje srdce nemali, ale mali ho nahradené Ježišovým Srdcom.

Preto znovu si predstav ten výjav:

— Ježiš berie si svoje Srdce. A dáva ho — tebe.

Či rozumieš tomu, čo to má znamenať? Čo žiada Ježiš od teba, keď do tvojho boku kladie svoje *Srdce*?

Je mesiac máj, zasvätený Matke Ježišovej. V lone panenskej Matky bolo utvorené jeho *Srdce*. Matka a Syn. Užšieho vzťahu nemožno si na tomto svete predstaviť, než aký bol medzi Máriou a jej Ježišom. Panovala medzi nimi najužšia prirodzená a nadprirodzená láska. Z nej si sobral svoje ľudské telo a prvé tlkoty jeho srdca boly pod srdcom Máriiným. Srdce Ježišovo utvorilo sa v lone panenskej Matky. Nielen jeho obličaj poznala, nielen jeho činy sledovala, nielen na jeho chovanie vplývala, ale i záhyby jeho srdca, jeho city, túžby a bolesti dobre poznala!

Šťastlivý bol Simeon, že mohol držať Spasiteľa na svojich rukách, ako nemluvňa!

Šťastlivý bol apoštol Tomáš, keď vložil svoju ruku do boku Ježišovho.

Šťastlivý bol miláček Ján, keď mohol spočívať na prsiach Ježišových.

Najšťastlivejšou však vždy bola a vždy bude je-

ho Matka, ktorá i dnes radosťou svojho materinského srdca môže mu povedať: „Syn môj si ty. V mojom lone utvorila som ti tvoje srdce.“

— A či nepoznáš iné šťastlivé osoby? — Sú to ctitelia Srdca Ježišovho! Ktorí sa dostávajú do blízkeho a akosi „rodinného“ vzťahu s ním.

Každý jeho ctiteľ pracuje na veľkom programe: totiž aby svoje srdce mohol zreformovať a prispôbiť *Srdcu* Ježišovmu! Panna Mária je nám vzorom a ideálom! Skrze Máriu chceme sa dostať k Ježišovmu *Srdcu*. Per Mariam ad Jesum!

Pravda, máme dnes na oltári postavené bohostánky v ktorých s nami prebýva *Srdce* Ježišovo. Tam za tými tajnými dvierockami, v tom zlatom cibóriu a pod spôsobom malého chleba je s nami to oslávené srdce, ktoré bolo utvorené v lone panenskej matky! Panenská Matka bola teda prvým a živým bohostánkom *Srdca* Ježišovho...

I ty si bol už neraz živým svätostánkom *Srdca* Ježišovho...

Stávaj sa ním čím častejšie...

Buď ním neustále...

Kiežby si chápal, že sú to mimoriadne drahé chvíle! Je to vtedy Ježiš, ktorý myslí tvojím rozumom! Je to Ježiš, ktorý koná tvojimi skutkami! Je to krv Ježišova, ktorá vtedy prúdi v твоjich žilách, je to vtedy Ježiš, ktorý sa usmieva tvojou spokojnou tvárou, keď odchádzaš od stolu Pánovho... A je to ten istý Ježiš, ktorý miluje tvojím srdcom...

Sme vo „vode“ namočeným papierom...

Sme v „ohni“ rozžeraveným železom...

Taká zmena deje sa s nami! „Premieňame sa“, prestávame my jestvovať, strácame svoje srdce, a máme ho nahradené dobrým SRDCOM Ježišovým.

Toto sú najkrajšie zázraky dnešných časov.

Srdce Ježišovo koná mimoriadnu premenu s tými, ktorí ho milujú a aspoň v prvé piatky do svojich prs ukladajú...

VŠETKEJ CHVÁLY NAJHODNEJŠIE.

Za onoho času riekol Ježiš svojim učeníkom: „Myslíte si, že som prišiel uviesť pokoj na zem? Nie, povedám vám, lež rozdvojenie. Lebo odteraz bude ich päť v jednom dome rozdvojených, traja proti dvom a dvaja proti trom. Rozdvoja sa otec proti synovi a syn proti svojmu otcovi, matka proti dcére a dcéra proti matke, svokruša proti svojej neveste a nevesta proti svojej svokruši. Neprišiel som uviesť pokoj, ale meč. A človeku budú nepriateľmi jeho domáci.“ (Luk. 12, 51—53. Mat. 10, 34—35.)

Týmito slovami predpovedal Náš Pán boj na zemi, ktorý nastane preto, že zlí budú nenávidieť dobrých, bezbožní pobožných a nepriatelia Ježišovi jeho priateľov.

Priatelia Ježišovi boli vyhodení zo synagogy. Opustili však hrdinsky svoju synagogu, keďže počuli z úst Majstrových: „Kto miluje otca alebo matku viac než mňa, nie je mňa hodný. A kto miluje syna alebo dcéru nado mňa, nie je mňa hodný.“ (Mat. 10, 37.)

Pre Ježiša svet sa rozdvojil na dvoje: na tých, ktorí chodili s ním a na tých, ktorí ho ani počuť ani vidieť nechceli.

Pre Ježiša svet sa rozdvojil i vtedy, keď On trpel: na tých, ktorí ho na kríž hnali a na tých, ktorí s ním spolucítali.

A pre Ježiša svet sa rozdvojil pri jeho vzkriesení: na tých, ktorí v neho verili a na tých, ktorí ešte neveria...

A pre Ježiša svet je ostro rozdvojený i dnes: Sú to dva nepriateľské a seba nenávidiace tábory, ktoré takto možno nazvať:

Láska — nenávisť.

Porozumenie — odpor.

Chvála — pohanenie.

— Z úst jedných ozýva sa zlostné: „Zabi, zabi, ukrižuj ho. Nechceme, aby tento kráľoval nad nami.“ Z úst druhých ozýva sa radostný hlas, ktorý je prejavom lásky, porozumenia a chvály. Táto láska, porozumenia a chvála víťazí nad nenávisťou, odporom a pohanením tých druhých. Radi myslíme na toto práve teraz v júni, lebo tento mesiac je zasvätený Srdcu Ježišovmu. Radi si práve v júni opakujeme: „Jeho Srdce je s nami.“ — My patríme medzi tých, z toho rozdvojeného sveta, ktorí mu v tomto jeho mesiaci chceme prejaviť svoju lásku, porozumenie a chválu. Radi chceme teraz obsypať Ježišovo Srdce vďačnou chválou za to všetko, čo nám ono doteraz preukázalo! Pochváliť ho za tie milosti, ktoré sme z jeho Srdca už prevzali! Pochváliť ho za tie spovede, keď totiž krvou bolo nám odpustené všetko! Pochváliť ho za predrahé chvíle, keď po svätom prijímaní cítili sme v sebe tlkot jeho Srdca! Česť a chvála Srdcu Ježišovmu za všetko!

Myslíme na Srdce Ježišovo, ktoré je všetkej chvály najhodnejšie...

I.

Chválime ho zato, že sa stal človekom!

— Že sa stal človekom, to znamená, že sobral na seba také telo, aké my ľudia máme. To znamená, tiež, že sobral na seba také Srdce, aké aj my máme!

S neba na zem prísť, nie je povýšením, ale ponížením! „S neba stúpil, ponížil sa . . .“

Dejiny zaznačujú o istom pohanskom kráľovi, že keď prijímal výsluch svojich poddaných, sedel na svojom zlatom kresle, vysoko vyvýšenom. Koho prosbu prijal, dal znamenie svojim služobníkom, ktorí jeho vysoké kreslo snížili tak, že kráľ sa snížil úplne zarovno s tým, ktorý pred ním prosebne kľáčal. Zaisť oko každého prosebníka zaslzelo radosťou, keď kráľ sa snížil so svojím vysokým kreslom k nemu . . .

S neba stúpil, ponížil sa. Prišiel celkom dolu — ku nám — i také srdce si sobral, aké my v sebe nosíme. Chvála mu patrí za to tým viac, že prišiel na toto údolie, ktoré je slzavé, plné nenávisti, falošnej pobožnosti, odporu a pohanenia práve ku nemu! Prišiel medzi tých, o ktorých vedel, že ho neprijmú a miloval tých, o ktorých vedel, že ho ukrižujú!

Uznávame ho za najhodnejšie všetkej chvály!

II.

Chválime ho za to, že sa stal Vykupiteľom!

— Tak nás miloval, že si nechal Srdce prebodnúť, aby nám jeho smrť bola úplne dokázaná! Za mňa zomrel! Toto povedomie ma zaväzuje ku láske, porozumeniu a pochváleniu tak dobrého *Srdca*!

— Do severoamerického mesta Nahasville prišiel cudzinec na vojenský cintorín a začal utešenými kvetinami okrašľovať jeden hrob. Zbadal ho dozorca cintorína a pýtal sa neznámeho cudzinca:

— „Koho tu máte pochovaného? Azda nejakého príbuzného?“

— „Nie. Ale tu odpočíva môj dobrý priateľ.“

— „A odkiaľ ste?“

— „Prekonal som veľkú cestu kým som tento hrob našiel. Roku 1861, keď vypukla americká občianska vojna, bol som aj ja pozvaný ku vojsku. Veľké trápenie prišlo mi na myseľ, keď som mal zanechať svoju chudobnú rodinu, chorú ženu a malé deti, a nebolo nikoho, kto by sa ich bol ujal. V poslednej chvíli prišiel ku mne tento, ktorý tu v hrobe leží, a toto mi povedal: Priateľu, vieš čo? Ty máš rodinu, ja nemám nikoho. Ja pôjdem k vojsku miesto teba a budem bojovať za teba a víťaziť za teba... A tento môj priateľ skutočne šiel na vojnu. V bitke u Chickmangy ťažko ranený a po dlhom utrpení zomrel. Za mňa išiel bojovať a chcel za mňa zvíťaziť. Za mňa bol ranený a za mňa zomrel! Mne to nedalo pokoja a zaumienil som si, že nájdem jeho hrob a okrášlim mu ho a posadím naň tento kríž, ktorý som si pri-niesol z ďaleka...“

. Keď hrob bol obsypaný kvetmi, posadil naň povďačný cudzinec kríž. Potom vyňal zo svojho balíka akúsi vkusnú tabuľku a na kríž ju pribil. Na tabuľke boli napísané slová: „Zomrel za mňa.“

Chvála tomu, kto za nás trpel, kto za nás umrel a nás vykúpil!

III.

Chválime ho za to, že sa stal naším Pastierom, ktorý horúcou láskou privinie ku svojmu dobrému Srdcu každú ovečku, ktorú nájde zamotanú v trní alebo spadnutú v priepasti.

„Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier dáva svoj život za svoje ovce. Ale nájomník a ten, kto nie je pastierom, komu ovce nie sú jeho vlastné, keď vidí prihádzať vlka (nebezpečie), opúšťa ovce a uteká, a vlk chytá a rozháňa ovce. Ale nájomník uteká preto, že je

nájomníkom a že mu nezáleží na ovciach. Ja som dobrý pastier a poznám svoje a moje poznajú mňa . . .“

— Za onoho času zbožný pútnik putoval do Jeruzalema. Prijdúc do rozsiahlych lesov sionských, zabľúdil v nich. Obával sa toho najhoršieho, keďže nemohol nájsť pravú cestu. Tu zrazu prekvapil ho akýsi z ďaleka znejúci lúbezný hlas, ktorého ozvena nesie sa celým sionským okolím. Po chvíli znovu počuť to isté volanie: „ovečka moja, ovečka moja“. Blúdiaci pútnik zbadal v tom toho, ktorý prechádzal medzi krovím a stále sa k nemu viac a viac blížil. Bol to nebeský-krásny mladík. Bol bosý, odiaty do dlhého bieleho pláňa, ktorý mal prepásaný cez svoje boky. Jeho krásna tvár bola zarmútená a dve slzy vynorovaly sa mu z nebomodrých očí.

— „I ty blúdiš mladíku, hľadáš pravú cestu a čo tak žalostne voláš?“ opýtal sa ho pútnik.

Tu odpovedal božský mladík: „Môj otec má mnoho ovečiek. Jedna sa nám stratila. Už mnoho rokov ju hľadám a nájsť nemôžem. Budem ju hľadať i ďalej. Ona zaiste počuje môj hlas, a preto uteká predomnou. Ona ma však bude potrebovať, veď spadne do priepasti a tam sa zamotá do trnia . . . keď ju nájdem, vezmem ju na ramená a pritúlim ku svojmu srdcu...“

Tento božský mladík, ktorý sa stal naším pastierom, chodí i dnes rozsiahlymi horami sionskými a hľadá.

— Poznali by sme ho, keby sme sa s ním stretli?

— „Pastieru môj, ďakujem ti, že si ma našiel, že si ma vymotal z môjho trnia a že si ma vytiahol z hlbokkej priepasti. Tak dobre je teraz na tvojich bezpečných ramenách a pri tvojom teplom srdci! Chválím tvoje srdce, v ktorom za to vždy budem preukazovať svoje verné porozumenie!“

IV.

Chválime ho za to, že je s nami.

Po všetky dni až do konca sveta! Je s nami vytrvanlive! Je s nami trpezlive! Je s nami úspešne a nie nadarmo! Naše svätostánky nie sú prázdne! Tam je život! Tam je Ten, ktorý nás vytrvanlive, trpezlive a nie nadarmo miluje! Niet dňa, čo by ho nejaká nešťastná duša nezbadala za dvierkami bohostánku.

V.

Chváli ho každý jeho ctiteľ za súkromné milosti, na ktoré chceme iba myslieť, a nie písať! O tom sa písať nemôže a to sa nikomu nehovorí! Sú to také veci, o ktorých vie len Božské *Srdce* a my... Spomíname na to... a povďačnými sa cítime Božskému *Srdcu* až veľmi! Česť a sláva Jemu...

Veríme,

že príde raz aj ten čas, keď od severného pólu až po južný pól bude sa ozývať radostné uznanie: „Chvála *Srdcu* Ježišovmu...“

TÚŽBA VÝŠIN VEČNÝCH.

Podľa odhadu učencov bolo to asi 1500 rokov pred Kristom, čo žil patriarcha Jakub v zemi Kanaan so svojimi dvanástimi synmi. Keď videl, že približuje sa deň jeho smrti, zavolať svojich synov k sebe, aby im povedal svoju poslednú vôľu a dal im otcovské požehnanie. Takto „podelil“ svojich synov:

— Rubena pozbavil práva prvorodenstva, pretože sa ťažko poškrnil.

— Simeon a Levi pre svoje bojovné neprávosti nebudú mať spoločného dedičstva v zemi.

— Judu budú chváliť jeho bratia, lebo nebude odňatá berla od Judu, a jeho bedier, dokiaľ nepríde ten, ktorý má byť poslaný a on bude očakávaním národov.

— Zabulon dostal pekné územie pri mori, aby mohol tak dobre obchodovať.

— Izachar bude silný, ale pokojný. Nebude bojovať proti svojim nepriateľom, ale radšej bude bohato kupčiť a platiť daň.

— Z Danovho pokolenia budú pochádzať sudcovia a budú pomáhať ľudu v časoch najťažších.

— Gadovi potomci budú bohatými pastiermi, ale aj bojovať budú udatne.

— Aser dostane krajinu veľmi bohatú i na lahôdky.

— Neftali bude vynikať svojou výmluvnosťou.

— Benjaminovo pokolenie bude bojovné, ale i násilné.

— Konečne Jozefovi želať ešte viacej požehnaní, než kedysi jemu želali jeho rodičia. I riekol mu takto: „Požehnanie tvojho otca budú silnejšie nad požehnanie jeho otcov, dokiaľ nepríde túžba výšin večných.“

Tohto Jozefovho dedičstva si povšimneme teraz: Slová: „túžba výšin večných“ cirkev vložila do litánií o božskom SRDCI Ježišovom, ako by nám tým naznačiť chcela, že dobré SRDCE Ježišovo je predmetom túžby sveta od praveku.

I.

Patriarchovia: Abrahám, Izák a Jakub už zomreli a nik dnes nevie rozprávať o ich prorockých a o ich sľuboch, že príde Vykupiteľ. Vedia o tom ho-

ry a vršky, ktoré zostaly podnes ako mlčanliví svedkovia odvekej túžby ľudského srdca po Ježišovi.

Krajina medzi Eufratom a Tigrisom.

Noemov vrch Ararat.

Mezopotámia.

Hory Kanaanské.

Senaar.

Hory Efraimské.

Hory júdske.

Vrch Moria.

Údolie Madian,

Hora Sinaj.

Púšť Faran.

Úpätie Antilibanonu.

Veľký Hermon.

Hora Galaad.

Vrch Horeb.

Údolie Terebintovo.

Nešťastné hory Gelboe, kde padli udatní.

Hora olivová.

Údolia gihonské.

Cédry libanonské.

Hora Karmel.

Pobrežie Jordána.

Hora Modin.

ROZPRÁVAJTE NÁM: Vy ste svedkami a nosičmi odvekej túžby ľudí po Kristovom SRDCI: Hory a Vrchy: Vy ste počuly to všetko, čo predpovedal Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel a Daniel. A ostatní proroci. — Ste svedkami toho, že keď otcovia zomierali, do dedičstva svojim potomkom vložili vetu: príde očakávanie národov. Všetko je už vymreté, iba vy, večité hory a vršky ste pre nás svedkami a dôkazom tých prosebných čias adventných.

Keď prišla plnosť časov, prišiel Kristus. Stal sa človekom. Vzal na seba také telo, ako my ľudia máme. Zobral do svojich prs také srdce, aké my ľudia máme.

Toto by bola minulosť Srdca Ježišovho.

Áno, až z tak ďaleka musí začať písať ten, kto by chcel zostaviť životopis SRDCA Ježišovho, toho SRDCA, ktoré je túžbou výšin večných.

II.

PRÍTOMNOSŤ SRDCA JEŽIŠOVHO.

To sú tie časy, v ktorých teraz žijeme. Keď sme sa my narodili, Božské SRDCE už tu bolo. Čakalo na nás. Naši rodičia nám o ňom rozprávali a my čím ďalej, tým lepšie ho poznávame a nachádzame v ňom túžbu svojho srdca. Nespokojné srdce nachádza v ňom svoje spočinutie. Prítomné a s nami súčasne žijúce Božské SRDCE je i dnes túžbou našou, lebo hoci je splnený už jeho príchod, po ktorom túžily večité vršky, predsa nie je ešte splnené všetko, čo s Božským SRDCOM súvisí a čo nám ono prisľubuje. Ešte sme nevyčerpali všetko, čo sa v ňom pre nás skrýva.

Sľúbilo nám: „rodinám udelím pokoja“. Je to vo vašej rodine splnené?

Sľúbilo nám: „Hriešnici nájdú v mojom Srdci more milosrdenstva“. Stalo sa už tak s vami? Alebo azda ešte i dnes topíte sa v hriechu?

Sľúbilo nám: „Vo všetkých protivěststvách ich potešením“. Dosiahli ste už toho?

Sľúbilo nám: „I domy požehnám, v ktorých obraz môjho Srdca bude zavesený a uctený“. Patrí už váš dom medzi také domy?

Sľúbilo nám: „Kňazom dám milosť, aby i tie najzatvrdlejšie srdcia obrátili“. Oproboval to už každý kňaz? Verí každý sile Božského *Srdca*?

Sľúbilo nám: „Mená tých, čo túto pobožnosť rozširujú, zapísané budú do môjho *Srdca* a nikdy z neho nebudú vymazané“. Dosiahli ste už tejto výhody?

A sľúbilo nám: „Tým, ktorí cez deväť jeden za druhým nasledujúcich mesiacov, každý prvý piatok ku svätému prijímaniu pôjdu, milosť konečne kajúcnosti obsiahnu a bez prijatia sviatosti nezomrú“. Zabezpečili ste si to už?

— A ešte mnoho iných vecí je, ktoré pre vás ešte nie sú vyplnené a ktoré sú len vašou túžbou!

Srdce Ježišovo, túžba našich srdc, zmiluj sa nad nami a splň nám všetko, čo je nám tebou sľúbené!

III.

A čo povedať o *BUDÚCNOSTI BOŽSKÉHO SRDCA*?

A o našej budúcnosti pri ňom? — Čakať musíme deň jeho druhého príchodu! Ten deň, keď bude sotrená slza s našich očí a bude všetko obnovené. Nebude už smrti, ani zármutku, ani kriku, ani bolesti, lebo prvotné veci sa pominú. Tvorstvo bude oslobodené od poroby svojho porušenia — tak túžba večných vrškov bude splnená úplne. I po tomto druhom príchode túži každý vrch, ktorý počul predpovedať tento deň a túži aj každé srdce, ktoré za *Srdcom* Ježišovým vrúcne a žiadostive stoná:

„ZA TEBOU, BOŽE TÚŽIM,
AKO V NOCI, TAK VO DNE,
RANAMI SRDCA SVOJHO
RAŇ SRDCE DNES VO MNE...“

— Tak to spomína istá legenda, že raz navštívil Pán Ježiš dobré, krásne a pokojamilovné údolie Josafatské. Zdržal sa tam i cez noc. Neodpočíval. Stalo sa o polnočnej hodine, že zbadal v jednom dome, ako hospodár kráča ku svojmu plotu a prehadzuje cezeň svojmu susedovi niečo. Prikročil ku nemu a pýtal sa ho: „Čože to robíš?“ Hospodár riekol: „Tu vedľa býva môj brat. On je ženatý a má už i deti. Ja som sám. Ja toľko nepotrebujem, čo môj brat. Prehadzujem mu preto zbožie, aby sa ráno jeho hydina nasýtila. Prehadzujem mu i seno, aby sa jeho statok nakrmil. I tieto peniaže mu prehodím, a jeho dietky, keď ich nájdu, budú mať radosť a niečo si kúpia a tak si pomôžu.“ I zaľúbil sa tento človek Kristovi...

— Ku rannej hodine Kristus bol práve pri záhrade susedného hospodára. A videl, že i tento hospodár práve vchádzal do záhrady a niesol so sebou niečo, čo svojmu susedovi do jeho záhrady prehodil. I pýtal sa ho Kristus: „Čo to robíš?“ A hospodár riekol: „Tu vedľa mňa býva môj slobodný brat. Nemá nikoho a je ešte len sám. Ja som ženatý a mám už rodinu. Môj brat ešte si nemohol rodinu založiť, nestačí mu natoľko a preto chcem mu napomôcť. Prehadzujem mu zbožie, aby sa jeho hydina nasýtila. Prehadzujem mu trávu, aby sa jeho statok nakrmil. A prehodím mu i tieto peniaze, on ich nájde, bude mať radosť a odloží si ich pre svoju budúcnosť.“ I tento človek sa zaľúbil Kristovi...

Keď Kristus opúšťal krásne a pokojamilovné údolie Josafatské, povedal dobrým občanom: „Ako teraz, tak vždy žite. Tu sa mi ľúbi. Ja sem prídem. Tu budem odbavovať posledný deň. Tu ma čakajte.“

Ako dobrí a svorní bratia Josafatskí, čakajme aj my posledný deň, deň, v ktorom túžba vrškov večných bude úplne splnená!

Príd', Pane Ježišu
 Umieram láskou za Tebou,
 Ó SRDCE Pána môjho!
 Novým srdcom miloval . . .
 naveky Boha svojho!

JEHO SRDCE A NAŠA RODINA.

Aký je vzťah medzi Jeho Srdcom a tvojou rodinou? Božské Srdce ti sľubuje: „Ich rodinám udelím pokoja.“

Stalo sa — ako hovorí legenda — že Kristus Pán so svojimi apoštolmi kráčal smerom k istému mestečku. Vedľa cesty pod košatým stromom videl poľhovať pohodlného mládenca. Opýtal sa ho: „Mládenče! Ktorá cesta je najlepšia a najbližšia k onomu mestečku?“ Mládenec sa ani nepohol so zeme. Iba podvihol svoju nohu a ukázal tak Majstrovi smer cesty. I divili sa apoštoli nad touto neslušnosťou a nadali mládencovi do darebákov . . .

Idúc ďalej, uvideli pri studni dievča, ako usilovne naberá vodu! I opýtal sa jej Kristus Pán: „Dievčina! ktorá cesta je najlepšia a najbližšia k onomu mestečku?“ A dievča zanechalo svoju prácu a ochotne sa ponúklo Majstrovi a zaviedlo ho až do samého mestečka. I pochválili apoštoli slušné a úctivé dievča a Peter riekol Ježišovi: „Majstre, patrilo by sa, aby si odmenil službu tohto úctivého dievčaťa, veď si sľúbil, že aj podaný pohár vody dôjde svojej odmeny.“

I opýtal sa Ježiš Petra: „A čo by si myslel, akú odmenu by sme jej mali dať?“

A Peter navrhol: „Zaslúži si dobrého muža.“

Nato Kristus Pán povedal: „Áno! Dostane dobrého muža a bude žiť s ním v pokoji, svornosti a láske.

V ich rodine bude panovať taký pokoj, aký som ja svetu doniesol a aký chcem udeliť každej rodine pod slnkom žijúcej.“

„A kto bude jej manželom?“ opýtal sa zvedavý Peter.

„I to ti môžem povedať, Peter. Jej mužom bude ten mládenec, ktorého sme videli ležať pod tým stromom.“

I pohoršili sa apoštoli nad takým osudom a riekli: „Taký darebák? Či lepšieho manžela by si nezaslúžila?“

A Kristus Pán dokončil ich rozhovor slovami: „Amen, hovorím vám. Ten mládenec stane sa jej manželom. V ich rodine bude panovať taký pokoj, aký som ja svetu doniesol. Ona je usilovná, on je pohodlný. Ona mnoho rozpráva, on rád počúva. Ona rada pracuje, on rád odpočíva a prácu chváli. Ona dbá o svoj vonkajšok a on z toho radosť má. Jemu sa nechce ísť do cud. spoločnosti, ale má najlepšie srdce ku dietkam. On a ona sa porozumejú vždy a pokoj môj nikto im neodníme.“

— Pri tejto legende myslíme i na Vašu rodinu a posielame jej pozdrav a blahoželenie pokoja, vychádzajúceho z Božského Srdca pre všetky rodiny pod slnkom žijúce! Rodinné šťastie, prvotná láska, stále porozumenie, manželská svornosť a pokoj medzi vami, toto je to, čo vy tak veľmi potrebujete a čo vám Božské Srdce Ježišovo sľubuje: „Ich rodinám udelím pokoja.“ Týmto svojím sľubom chce vás k sebe priťahovať a vaše ctené a milé rodiny pre seba získať.

Je vaša rodina už zasvätená Srdcu Ježišovmu?

Urobte tak v najbližší prvý piatok a potom zaiste prestanú tie chyby, a tie nectnosti, ktoré nepatria do

kresťanských rodín! Príde pokoj medzi vás! Príde rodinné šťastie!

Cítite azda, že vašu rodinu obchádza božie požehnanie?

Cítite azda, že do vášho skromného príbytku nedostanú sa milostivé lúče Srdca Ježišovho?

Nežite v duševnom mraze a studenosti! Neotravujte svojou zlosťou jeden druhého a neničte tak budúcnosť detí svojím zlým príkladom! Predneste ku žertve Srdcu Ježišovmu svoje rodinné ťažkosti!

Predneste mu ku splneniu svoje rodinné túžby!

Jeho Srdce milujte! Jeho Srdce ctite! A ono sa vám zavďačí pokojom!

Obraz Srdca Ježišovho patrí do vášho príbytku a váš príbytok bude požehnaný! Bude bývať medzi vami Ten, ktorý prebýval v domčeku nazaretskom a bol potešením a stálym udržiavateľom pokoja, svornosti a lásky k matke a k svojmu pestúnovi.

Dietky! Poslúchajte svojich rodičov! Majte také dobré a úctivé srdiečko ku nim, ako ho mal chlapček Ježiš ku svojej matke!

Manželia! Milujte sa stále tou láskou, ktorú medzi vami vzbudil Ten, ktorý požehnal prvý sňatok manželský a aj vás spojil. Vtedy bol medzi vami pokoj, a ak ten prvotný pokoj dnes už nemáte, nezabudnite, že si ho môžete získať!

Rodičia! Nemajte väčšiu obavu o to, čo budú vaše deti jesť, ako o to, či to, čo konáte, zodpovedá kresťanskej mravouke a povinnostiam, ktoré sa vyžadujú od toho, ktorý sa chce menovať priateľom a ctiteľom Srdca Ježišovho!

Pokoj vášmu domu!

Nech Božské Srdce požehná váš príbytok a vašej rodine udelí potrebný pokoj!

Nech šťastie do vášho príbytku vkročí ešte dnes!
Dajte miesto Srdcu Ježišovmu vo vašich rodinách, a zahoja sa vaše rodinné bolesti!

Milostivý lúč zo Srdca Ježišovho nech každodenne svieti na tvár vašich malých-drobných dietok, na srdce milujúcej matky a na mozoľnaté ruky pracujúceho otecka!

POŽEHNANÉ PRÍBYTKY.

Najlepšie je v kráľovstve božom. Tam panuje svornosť svätých, láska spasených duší ku Spasiteľovi a pokoj v rodine božej! Keď tak bude u vás, budete mať na zemi kráľovstvo božie.

I stalo sa — ako hovorí legenda — že Pán Boh všemohúci povedal jednej blaženej duši toto: „Pôjdeš na zem a staneš sa človekom.“ Tento boží rozkaz prijala duša so zármutkom a išla ho zvestovať jednej duši, ktorú veľmi milovala, ba najviac milovala, pre ktorú žila a s ktorou sa cítila tak šťastlivo v ríši nebeskej. A dobré priateľské duše s plačom lúčily sa jedna od druhej. Nakoniec hovorí dobrá priateľka svojej odchádzajúcej milovníci: „Stane sa, že aj mňa zastihne ten istý osud, čo aj teba. Aj ja pôjdem na zem, aby som sa stala človekom. Aj potom sa budeme milovať.“

— „A ako sa poznáme na zemi?“ pýtala sa zármutená duša.

— Načo ju jej milovnica uspokojila a povedala: „Prídem na zem a milovať ťa budem. Tak ťa budem i tam milovať, ako som ťa tu milovala.“

Spoločná láska a nikdy nehynúca vernosť to nech ti je znakom, podľa čoho ma spoznáš na slzavom údolí. Spoločne budeme žiť a vždy sa milovať. Budeme svoji.“ Tak sa rozlúčili . . .

Pri tejto légende myslím na vašu rodinu. Myslím hlavne na muža a na ženu. Zaiste vaše duše sú to, ktoré sa už v nebi veľmi milovali a preto našly sa aj v tomto slzavom údolí. Milujú sa teraz a k tomu cieľu uzavrely stav manželský, aby len jedna druhej prináležaly, jedna pre druhú žily a jedna v druhej celé svoje šťastie nachádzaly!

Ó vy dve... šťastlivé duše! Šťastlivé hlavne vtedy, keď panuje medzi vami svornosť svätých, pokoj a vzájomná láska! Tak to bolo v prvých dňoch vášho spoločného stretnutia! A tak to môže byť vždy medzi vami! Osud boží vás spojil, a keď aj vaša slabosť alebo zlosť iných niečo vo vašej rodine porušila, zas je to len osud boží, ktorý to chce napraviť! To Srdce Bohočloveka, ktoré žilo v rodine nazaretskej, stará sa aj o vašu rodinu a sľubuje jej pokoj: „Ich rodinám udelím pokoja. Požehnám príbytky, v ktorých obraz môjho Srdca zavesený a uctený bude.“ To sú sľuby Božského Srdca. To je ponuka pre rodiny! Milujte Božské Srdce a konajte si svoju povinnosť voči nemu! Odplatení budete tým, čo vaša rodina potrebuje: pokojom a láskou!

Páter Matteo, chorý kňaz v Chile, išiel roku 1907 na púť do Paray le Monial. Skrúšene sa modlil v kaplnke Zjavenia. Naraz sa cítil úplne zdravým. Radosťou, vďačnosťou a láskou zaplesalo jeho srdce a rozhodol sa obetovať celý svoj život službe Ježišovej. I prosil Pána Boha, aby mu vnukol, akým spôsobom by mu mohol najlepšie slúžiť? I dostal vnuknutie, ktoré bolo pre neho rozkazom: zaviesť do všetkých rodín lásku božiu, čo sa stane tým, že rodiny sa zasvätia Božskému Srdcu. Od tohto dňa páter Matteo pútuje celým svetom a získava rodiny pre Srdce Ježišovo.

Jedného dňa o šiestej hodine páter Matteo, ako

kazateľ intronizácie Božského Srdca v rodinách, vo svojej rehoľnej cele prijíma jedného návštevníka. Neznámy návštevník slušne rozpráva . . . potom roztvorí svoje rúcho a ukazuje kríž na svojich prsiach:

— Otče, viete, prečo ja nosím tento kríž u seba?“

— Myslím, že z pobožnosti.

— Vôbec nie, ale z nenávisti! Už je tomu dvadsať rokov, čo s tou najdivšou zúrivosťou cez deň nosím na svojom srdci odznak Ukrižovaného. Za tých mnoho rokov, kedykoľvek som stretol kňaza, roztvoril som svoje rúcho, vzal som kríž a z nenávisti som ním tlkol . . ., aby som týmto smelým prejavom urazil toho Krista, ktorý sa mi zošklivil! — Otče, ba ešte ďalej som išiel! Každý večer vzal som tento kríž, hodil som ho na koberec vedľa svojej postele a prv, než by som si išiel ľahnúť, šliapal som po ňom. Šliapal som po ňom zúrive a vášnive, aby som aj takýmto spôsobom zlorečil Ukrižovanému a pohrdožil ním. To bolo mojou vôľou, aby posledným činom môjho dňa bolo toto pohanenie. Cez noc odznak Kristov ostal vedľa mňa, aby môj prvý čin, keď sa ráno prebudím, bolo zase šliapnutie po ňom . . .

Otče! Včera večer vkročil som do kostola, v ktorom ste vy mali kázeň. Išiel som tam preto, aby som sa vysmial a aby som v zajtrajších novinách vyvrátil to, čo vy poviete a zosmiešnil vás pred čitateľmi. Vstúpil som do kostola a počul som vás rozprávať o Kristovi, kráľovi lásky. O tom istom Kristovi, ktorého som ja nenávidel cez dvadsať rokov, a tak som ho nenávidel, ako len ľudské srdce nenávidieť môže! — Otče, kázali ste o sláve a milosrdenstve Srdca Ježišovho. Počúval som vás veľmi a neviem, čo sa ma zmocnilo. Ako by mi bol nejaký závoj s očí spadol. Padol som aj ja na kolená a plakal som . . . Teraz

prišiel som vás poprosiť: Vypočujte moju spoveď a smierte ma s Božským Srdcom...

A dnes ten človek je horlivým kresťanom, veľmi horlivým kresťanom a ctiteľom i priateľom milosrdného Srdca Ježišovho! A ten kríž, čo bol cez dvadsať rokov tupený? Teraz ho nosí so sebou páter Matteo na svojich putovaniach svetom. Tento kríž držiava v rukách a pred veľkým množstvom veriacich spomína milosrdenstvo Srdca Ježišovho... Ľudia sú pohnutí nad Ježišovou láskou a chvália ho slovami: „Nech žije Srdce Krista Kráľa“. (Podľa „l' ami du clergé“ 7. IX. 1933, str. 550.)

Tento putujúci kňaz, možno, že sa nedostane do vášho domu a do vašej rodiny! Zaiste by vás získal pre Božské Srdce Ježišovo! a priviedol by vás na to, že by ste svoju rodinu tomuto Srdcu zasvätili.

Ale jeho prenikajúce kázne v cudzom svete prenikujú aj ku vám a vy poslúchnete jeho volajúci hlas a zabezpečíte si dobrú budúcnosť pre vašich domácich, pre svoju rodinu svornosť a lásku. Nebude spravovať vašu budúcnosť „osud“, ani to nebude „náhoda“, čo sa bude odteraz vo vašej rodinke diať, ale to bude láskavá Prozreteľnosť a dobrá Starostlivosť Božského Srdca, ktorý je spoločným Otcom všetkých rodín!

Zasväťte svoju rodinu Božskému Srdcu! Urobte to takto:

— Ustanovte si na to niektorý deň, ktorý je pre vašu rodinu významný (ako je deň matkinho mena, otcovho mena, výročie sobášu). Celá rodina nech je v ten deň doma prítomná, a pozvite si i bližšiu rodinu ako i statočných priateľov, susedov a známych. V ten deň, na svoj úmysel dajte odslúžiť svätú omšu za všetkých členov rodiny, Božskému Srdcu zasvätiť sa

chcejúcej. Pristúpte pod sv. omšou ku sv. prijímaniu a modlite sa na veľký úmysel Božského Srdca Ježišovho. Po sv. omši vo svojej izbičke spoločne čakajte všetci na príchod kňaza. Stôl si ozdobte kvetinami, majte na ňom prichystaný pekný obraz alebo sochu Božského Srdca. Kňaz sochu alebo obraz vám posväť a potom ho zavesí, alebo položí medzi rodinnými vašimi podobizňami na čestné miesto. Vtedy sa vám treba modliť vyznanie viery. Kňaz v krátkej kázni poučí vás o tom, aká významná udalosť je tento deň pre rodinu, ako máte žiť, súc Božskému Srdcu zasvätení a aké veľké milosti bude vaša domácnosť od Srdca Ježišovho dostávať! Zaslúžiť si ich však musíte kresťan. životom. Na to nasledujú predpísané modlitby, spomenúť si treba aj na zomrelých členov z rodiny a kňaz všetkým prítomným udelí požehnanie. Členovia rodiny potom podpíšu toto osvedčenie a zároveň urobia sľub, že chcú podľa vôle Božského Srdca žiť a že sviatok Božského Srdca budú tak svätiť, ako ostatné veľké sviatky! Nábožným spevom táto milá rodinná slávnosť sa môže dokončiť. — Podrobnejšie sa o tomto dočítate v brošúre „Šťastná rodina“, životom číslo 39.

Kresťanské rodiny! Obnovte sa! Božské Srdce vás veľmi miluje! Milujte ho aj vy a čoskoro bude vo vašej rodine stvorený dom pokoja, svornosti a lásky! Požehnaný príbytok!

Buď sláva Srdcu Ježišovmu, nášmu kráľovi a otcovi!

STAVOVSKÉ MILOSTI.

My, ľudia sa líšime svojím povoláním, stavom a svojou životnou dráhou. Každý z nás pracuje v inom odbore, aby sme tak jeden druhému boli užitoční, jeden druhému pomáhali si a tak možnosť žitia na

tomto svete našli. Tomuto svojmu povolaniu máme žiť dôstojne a prospešne. Sociálne!

Máme roľníkov, robotníkov, remeselníkov, úradníkov, paholkov a inteligentných zamestnancov, pánov a sluhov, rodičov a deti, vojakov a nevojakov, stav panenský, vdovský a manželský, klerikov a laikov, učiteľov a žiakov atď, .. Bez výnimky však každému bolo kedysi rukou apoštola Pavla napísané: „Bratia, žite dôstojne svojmu povolaniu.“ Znamenajú oné slová i to, aby sa každý venoval svojmu „pluhu“ a svojmu „kopytu“ a čím menej sa obzeral po tom, čo iní majú robiť.

Robme si svoje, čiže plňme si stavovské povinnosti a tým sme najosožnejší pre svoju rodinu, tým robíme najväčší osoh svojmu štátu a skutočne aj slúžime Pánu Bohu! Veď každý má obracať a zveľaďovať tie *svoje* talenty, ktoré od Stvoriteľa dostal, aby mohol byť nazvaný verným služobníkom. Ak doteraz nebolo nám pochopiteľne vysvetlené, čo je to tá „Katolícka akcia“ v najdrobnejšom vydaní, alebo ten „praktický katolicizmus“, tak ho pochopme v nasledovných výrazoch: Konaj si svoje stavovské povinnosti statočne, podľa svojho vedomia a svedomia, v povedomí zodpovednosti osobnej! Staň sa i pred Bohom hodným svojej služby a svojho platu!

Veľmi mnohí nechápu dôležitosť stavovského zriadenia a zamestnania každého jedného súkromníka! Nosia meno úradnícke, alebo titul remeselnícky, azda ich ozdobuje aj nejaká *vyššie* platená hodnosť, azda aj mimoriadne platy sa im poskytujú, len aby mali možnosť rozvinúť vo všeobecný prospech svoje talenty: ale povinnosti svojho stavu neplnia, asi preto, že ich tie hodnosti a platy tak zasypaly, že nevládu pod ich množstvom užitočne žiť a sociálne dýchať! Nezaujíma ich to, čo by ich malo, ale sháňajú

sa za všeličím iným! Stavovské povolanie ich neteší, hádam len jeden deň v mesiaci, a to prvého, keď prichádzajú platy — vopred! A ostatné dni v mesiaci? Sú dni plné nádavok na svoj stav, dni šomrania na zaplatenú službu, dni kydania do vlastného hniezda, ohovárania vlastného chlebička a miešania sa do cudzích záležitostí!

Pre takýchto ľudí ich stavovská hodnosť alebo stavovská povinnosť nemôže byť kľúčom ani tuzem. pokoja, ani večitej odplaty! Fr. Salezský o takýchto ostro hovorí: „Kto si neplní povinnosti svojho stavu, je v smrteľnom hriechu a keby vedel aj mŕtvych kriesiť, nedôjde blahoslavenstva! Keby sa aj celý rok modlil a celý život postil, predsa zahynie.“

Veľkou chybou mnohých z nás je tá takzvaná stavovská závisť. Ona odberá chuť k práci, otravuje spokojné rodinné nažívanie a je príčinou nebohatnutia. Môže to byť závisť remeselnícka, alebo úradnícka, závisť platov a titulov, závisť pochvaly, odmeny a uznania. Je to choroba všeobecná, lebo všeobecnou vlastnosťou (slabosťou) ľudskej prírody je: zabudnúť na svoje dobro a vidieť dobro iného, nevidieť slabú stránku na iného povolani a vidieť ju len na svojom! Len tak si, prosím, všímajte ľudí, ktorí sú večne nespokojní so svojím stavom, nadávajú naň a každú chvíľu by ho chceli hodiť niekde do kúta. A keď ich lepšie pozorujete, zbadáte, ako si po čase vystavujú malý domček, ako si zakúpia rádio, autiačik, luxusný nábytok, kúpia role a svoje deti dajú vysoko študovať... A to z čoho? No, z toho ofrľaného zamestnania! — Žiaden otec nechce dožičiť svojmu synovi takú nešťastnú službu — ako on má — a za ktorú sa mu predsa dostáva tak vysokej a krásnej penzie! Pri takýchto nápadoch neškodilo by nielen pomyslieť na lepší plat druhých ľudí a na ich hod-

nosti, ale i na pracovitost a svedomité zásluhy! Menej starosti o druhých a tým viacej spokojnosti so sebou!

Roľník chce byť robotníkom, robotník remeselníkom, remeselník úradníkom, úradník šéfom a ministrom... Žobrák chce byť bohatým. bohatý chce byť fiškálom a fiškál milionárom... a takéto jalové túžby mučia každého. Je to daromné otravovanie svojho srdca a daromné zanedbávanie svojho úradu, ktorý je výnosný a z ktorého možno vyžiť! Čo na tom, že má nejaké chybičky alebo domnelé sociálne krivdy? A druhí toho nemajú?

Múdrejšie by bolo: pochopiť svoje výhody a vidieť ťažkosti iných! Potrebné je každému, aby sa tam postavil, kde patrí a aby sa toho chleba chytil, ktorému rozumie! Zvoliť si treba stav svojím schopnostiam primeraný a prejať výkon vrchnosťou požadovaný! Svoje schopnosti rozvíňujme! Po prvom neúspechu nedajme sa znechutiť a nebojme sa závesti iných! Pamätajme, že bez práce nikde dobrého výsledku nedosiahneme! Tieto heslá nie sú len obyčajnými prázdnyimi frázami! My by sme ich mohli nazvať, že sú to „stavovské milosti“. Sú ony potrebné pre každého člena tohto — lebo iného stavu! Božské Srdce vo svojich dvanástich sľuboch na prvom mieste pamätalo na našu životnú dráhu a na náš každodenný chlebiček a sľúbilo nám: „Dám im všetký milosti ich stavu potrebné.“ Je to jeho prvé prisľúbenie! Toto prvé prisľúbenie nech je i pre teba povzbudením, aby si ctil a miloval Ježišovo Srdce. Ono ti nezostane dlžníkom, ale odmeňovať ťa bude všetkými milosťami, ktoré tvoj stav potrebuje!

OCHRANA PRED NEPRIATEĽMI.

Dobrý kresťanský mysliteľ René Bazin, keď ležal vo svojej ťažkej chorobe, takto si povzdychol: „Chcel

by som žil v takej zemi, v ktorej by nebolo nepriateľov Ježiša Krista.“ (Bulletin de la corporation des publicistes chrétiens 1933) — Iba nebo je tou zemou, tým miestom, v ktorom niet nepriateľov Ježiša Krista. Táto zem je miestom, kde sídlia nepriatelia. Kristus je a ostáva znamením, ktorému sa protirečí, ostáva nepoznaným jeho láska obrazená, a jeho Srdce neporozumené. Ale i tí všetci, čo majú niečo do činenia s jeho Srdcom, musia sa s ním podeliť aj pri kalichu jeho utrpenia a musia navyknúť aj na prekliaty osud tejto zeme: „Budeš mať nepriateľov!“ Áno, aj on ich mal. A máš ich aj ty! Učeníci nemôžu byť väčší nad svojho Majstra, sluhovia nad svojho Pána a ctitelia Božského Srdca nemôžu žiť bez toho kríža, ktorý Kristus niesol.

Máme nepriateľov. Nielen takých, o ktorých vieme, že sa na nás hnevajú, ale i takých tajných, ktorým sme nič nevykonali a preto ani nevieme, čo podvodného a zlostného proti nám chystajú! Hľadajú, ako by nás zožrali. Čihajú na našu česť, na náš zárobok, na naše zamestnanie . . . Niet mesta, niet dediny, niet farnosti, kde by sa nenachádzaly také prekliate duše, ktoré pre svoju hlúpu nespratnosť stanú sa nepriateľmi všetkého náboženského, ideálneho, kultúrneho a všeobecne prospešného. Sú kúkoľom medzi pšenickou a patria medzi ten „ininitus numerus stultorum“, nekonečný počet hlúpych! Ani nevieme, kedy, prečo a ako, až keď sa nám prejaví náš bližný ako „inimicus homo“, nepriateľský človek . . .

Božské Srdce vie o tom kalichu ťažkostí, ktoré sa tebe úšly. Vie o tom, že máš nezavinených nepriateľov a chce ťa pred nimi chrániť. Musíš preto uctievať Ježišovo Srdce a ono sa ti odvdáči a bude ťa pred tvojimi nepriateľmi ochraňovať. — Pred nepriateľmi nič tak veľmi nepotrebuješ, ako istú ochranu! Sľu-

buje ti ju Božské Srdce pamätnými slovami: „V živote, ale hlavne pri smrti bude im istou ochranou.“ Keď ťa prenasleduje divá zver, zachrániš sa iba tak, že utečieš do nejakej skrýše. Keď ťa naháňa blázon, netreba ti s ním politizovať, ale zachrániť sa do nejakého bezpečia! Kde však utekať pred silnými pokušeniami? Kde sa skryť pred zlosťou a pomstou nerozumných kresťanov? Kde sa zachrániť? Kde sa zachrániť pred zápasom so zlým duchom? Kde hľadať ochranu v poslednom zápase tohto života?

V Starom zákone Židia mali také miesta, kde mohli utiecť pred nepriateľmi, a keď sa tam skryli, nič sa im nestalo. Tam za nimi nesmel nepriateľ vkročiť. (V. kniha Mojžišova, 16 hl.) Takéto výsady v kresťanskom stredoveku dala cirkev svojim kostolom. Kto sa do chrámu skryl, bol zachránený. Preto aj české knieža sv. Václav, keď vybadal, že mu čihajú na život, bežal ku kostolu. Nestačil však vbehnúť, keď ho totiž ranila smrteľná rana, práve držal dvere chrámové.

My ctitelia Božského Srdca máme také miestečko milé, kde žiaden náš nepriateľ nemá za nami prístupu! Je to to miesto, ktoré bolo pre nás otvorené kopijou. „Apertum cor . . . ut piis esset requies et penitentibus pateret salutis refugium“ tak počuješ prespevovať v prvé piatky v prefácii o Božskom Srdci. Je to Srdce otvorené, aby tam mohli zbožní odpočinok a kajúci nájsť spásy svojej záchranu. Pred hociakým a pred hocičím na svete dobre obстоjíme, keď nás chráni Náš Ježiš!

Keď ťa prenasledujú pokušenia a s tebou zmietajú tvoje náruživosti, aby ťa potopily do hriechu: spomeň si na toho, ktorý utíšil búrku na mori a ktorého vietor i more poslúchajú. — Keď ťa zlí nenávidia a keď ich útoky sú proti tebe už najostrejšie

namierené, spomeň si na toho, ktorý zmizol zpred očí tým, čo už naňho kamene držali. — Keď cítiš, že zlý duch bojuje s tebou nebezpečný a ťažký boj o teba, nezabudni na Pána svojho, ktorý spočíva v tvojom srdci! Neboj sa zlého sveta, ale buď pritom ku každému obozretný. Nepriateľstvá nevyhľadávaj, ale nezavinených nepriateľov sa neboj. Pomery a spory s ľuďmi neurovnateľné prenechaj na Božské Srdce a svojou pokornou pobožnosťou si zaslúž, aby ich On vyriešil. Jemu je sľúbené víťazstvo a v neho treba nám vždy dôverovať.

Och, tak úprimne ti želám, aby si pocítil ochranu Božského Srdca nad sebou. Aký dobrý je Ježiš ku tým, čo ho milujú. Jeho srdce je všemohúce. Treba nám v Ňom pevne dôverovať

Všemohúce Srdce.

Nedaj nás našim nepriateľom. Nedaj nás zlým ľuďom. Nedaj nás našim náruživostiam. Nedaj nás zlému duchu.

Pane, zachráň nás . . . pre s e b a.

DVANÁSTE PRISLÚBENIE.

Dobre a veľmi múdre robíš, keď svoj dom, svoju sýpku, svoj majetok a svoj statok za veľké peniaze si asekuruješ proti ohňu, a proti ostatným nehodám a nešťastiam. Proti večnému ohňu a proti pekelnému nešťastiu poistiť si môžeš aj svoju nesmrteľnú dušu. Či jestvuje aj takéto poistenie? pýtaš sa . . . Áno, jestvuje. Môžeš byť spasený a naveky blažený. Zaistíš si to tak, keď pôjdeš deväť prvých piatkov ku svätému prijímaniu. — Kto ti to prisľúbil? Božské Srdce Ježišovo týmito slovami: „V prehojnom milosrdenstve svojho Srdca sľubujem ti, že všemohúca moja láska všetkým, ktorí v prvé piatky deväť po sebe idúcich mesiacov budú prijímať, dám milosť kajúcnosti,

že nezomrú bez mojej milosti ani bez prijatia svätých sviatostí a že moje Srdce bude im bezpečným útočiskom v hodine smrti.“ Okrem šťastlivej poslednej hodinky pobožnosť k Božskému Srdcu prinesie pokoj do tvojej rodiny, mnoho milostí pre plnenie tvojich stavovských povinností, potešenie v protivienstvách, požehnanie pre prácu, odpustenie hriechov a istotu, že z Božského Srdca nebudeš nikdy a nikým vymazaný.

Múdre urobí každý, kto si poistí svoje spasenie a zabezpečí posväcujúcu milosť pre svoj posledný deň. Urob to aj ty a neodkladaj tak veľkú milosť. Začni v najbližší prvý piatok. Nemaj nijaký strach, že to nemôžeš odbaviť. Nemaj hanbu pred tými, ktorým je to tak potrebné, ako aj tebe.

Božské Srdce Ježišovo tvoju pobožnosť ti istotne vynahradí.

Brazílsky misionár P. Geraets toto rozpráva:

— V predvečer prvého piatku prišli ku mne dvaja jazdci a prosili ma, aby som sa ponáhľal ku ťažko chorému, čo býva za veľkou horou. Už sa dobre zotmilo. „Pod, to je pre milého Pána Boha“ — takto som sám seba posmeľoval, lebo som bol celý dolámaný od dlhej cesty. Chytro som vzal Najsvätejšiu sviatosť, sväté oleje a sadol som na koňa. Po poldruha hodinovej jazde prišiel som ku priestrannej jaskyni, prerobenej na bývanie. Tam býval Brazílčan, ku ktorému ma volali.

No, už bolo neskoro, keď som prišiel. Smrť urobila svoje . . . Telo bolo ešte teplé, preto som mu dal pre istotu podmienené rozhrešenie, pomodlil som sa pri ňom a pobral som sa domov.

Po ceste smutne som rozmýšľal: prečo sa sviatostný Ježiš dáva niešť na tak dlhej ceste, keď vie, že prídem neskoro . . . Potom som sa pomodlil a začali

sme so svojim sprievodcom spievať pobožné pesničky. Hôrka sa ozývala od nášho spevu. Tu naraz uteká k nám akási žena a prosí o požehnanie. Starká poznala pesničky z kostola a keď nás počula spievať, hneď vedela, že tade ide misionár.

— Otče. — prosila stareňka, — podťte chytro, moje jediné dievča, Mária, umiera.

Dievča malo 18 rokov a každý mesiac chodilo do kostola, hoci jej bolo treba ísť 20 km.

— Ó aká som šťastlivá! — zvolala chorá, keď počula moje kroky, — dobre som vedela, že nemôžem zomrieť skôr, ako by som si odbavila sväté prijímanie môjho veľkého deviatnika... Otče, už je po polnoci. Kohút už kikiríkal. Teda už je piatok, prvý v mesiaci. Už som osem ráz prijímala na prvé piatky. Teraz musím zomrieť... a nemohla som ísť do kostola. Ale milý Spasiteľ sám prišiel ku mne. Ó Božské Srdce, aké si dobré ku svojej Márii...

Dobré dievča sa vyspovedalo ostatný raz a s veľkou pobožnosťou prijalo Pána Ježiša. Bol som hlboko dojatý a nechal som ju v rozhovore s Pánom Ježišom. Bol som ustatý, nuž som si sadol na drevo pred domom. Ale už o chvíľu zakričali na mňa: „Chytro, otče, dievča zomiera.“

Dal som chytro sväté pomazanie a sotva som dokončil modlitby, jej nevinná duša uletela do neba.

Sadol som si na koňa a zamyslel som sa. Ako veľmi som sa mýlil, keď som sa nazdával, že Pán Ježiš dáva sa nadarmo nosiť. Dal mi jasne porozumieť, aká milá Mu je pobožnosť deväť prvých piatkov a že jeho Božské Srdce je verné svojmu veľkému prisľúbeniu...

(Prevzaté z knižočky „Poist' si večné spasenie“. Dostať u Posla v Trnave. Príklad bol uverejnený aj v „Posli“ roku 1936, 165.)

KAŽDÉ NAŠE PODUJATIE BUDE HOJNE POŽEHNANÉ.

Totíž niečo za niečo. Za našu úctu, ktorú mu my dávame — prichádza od neho pre nás požehnanie všetkých podujatí, plánov a úmyslov, ktorých máme zaiste tak mnoho.

Keby sa medzi vami našiel niekto, ktorý by mi povedal: „Len povedz, čo chceš, a ja sa postarám, aby sa to splnilo Každý tvoj plán stane sa skutkom. Vo všetkom ti pomôžem a len riekni a stane sa. Nájdem peniaze, nájdem robotníkov, dám každému porozumenie pre tvoju prácu a tebe dám trpezlivosť ku každému jednému. A dám ti stále zdravie a železnú vytrvanlivosť. Sľubujem ti, že sa postarám, aby každá tvoja snaha skončila sa úspešne a s požehnaním.“

Či poznáte takého človeka? Ten človek by bol mojím najväčším priateľom a ja by som si ho ctil, ako jedinečné šťastie svoje a jeho priazeň by som nechcel nikdy utrátiť.

My sa namáhame ako otroci a pracujeme ako zapriahnutý statok a úspechu dočkať sa nemôžeme. Vykonať všetko, čo je v našej moci, reskírujeme celé svoje vrecko a celý rozum — a tak málo je toho, čoho sme sa dopracovali, tak málo je toho požehnania! Badá to nielen kňaz, že nedosiahne toho, čo by tak rád chcel previesť. Ale aj roľník, keď nedočká sa takej úrody, akú by si za svoju námahu zaslúžil. Aj robotník a remeselník, keď zbytočne vyhladáva pre seba nejaké miesto a nie je mu možno ľudsky slušne žiť. A povedano úprimne: cítime to všetci, že potrebujeme KOHOSI, kto by nám požehnal naše myšlienky, naše túžby, plány a podujatia. Veď musíme sa priznať, že my sme nič. I ten, čo seje — je nič. I ten,

čo orie — je nič. Boh je to, ktorý dáva požehnanie. My potrebujeme Boha. Potrebujeme Jeho Srdce. Jeho všemohúce Srdce je naším žehnajúcim a preto potrebným priateľom, ktorého priazeň si získať a nikdy nestratiť, musí byť našou povinnosťou

Učeníci celú noc chytali ryby a nechytali nič. Za rana prichádza medzi nich Ježiš a dáva rozkaz: „Spustite sieť na pravú stranu lode a nájdete.“ Spustili teda a už nevládali ju vytiahnuť pre množstvo rýb. A keď vystúpili z mora na suchú zem, videli rozložené žeravé uhlie, na ňom rybu a chlieb. Riekol im Ježiš: „Podťe, obedujte“. A vzal chlieb a podával im a podobne i rybu...

Pravda, aký pozorný a starostlivý bol Ježiš. Úspechom požehnal tých, ktorí mu dobre slúžili. Jeho požehnanie ich natoľko sprevádzalo, že boli vždy hodní pokrmu svojho. Nedal im na cestu zlato, ani striebro, ani peňazí do opaska, ani kapsu, ani dvojeho oblečenia, ani obuvi, ani paličky. Mali sa však dobré a nič im nechýbalo. A keď sa ich Ježiš spýtal: „Keď som vás poslal bez mešca a bez obuvi a bez kapsy, či vám niečo chýbalo?“ A oni riekli: „Nič“.

Aj nás bude sprevádzať požehnanie a sila Božského Srdca. Keď aj podľa ľudského odhadu nebudeme nič mať, budeme všetkým oplývať a budeme môcť prekonať všetko v tom, ktorý nás stále posilňuje a v ktorom chceme zostať spojení ako spoločné údy...

Sväté srdce Ježišovo, odporúčam ti všetky svoje záležitosti.

— Keď budem bojovať proti slabosti a náruživosti — požehnaj ma.

- Keď budem pristupovať ku spovedi a prijímaniu — požehnaj ma.
- Keď budem prítomný na omši a iných pobožnostiach — požehnaj ma.
- Keď sa podujmem pracovať za iných — požehnaj ma.
- Keď sa budem starať o svoju rodinu — požehnaj ma.
- Pred chorobou, biedou a trápením — požehnaj ma.
- V úrade a remesle — požehnaj ma.
- V živote a smrti — požehnaj ma.

O B S A H :

Prefácia o Božskom Srdci Ježišovom	--	—	—	—	—	—	—	—	3
Jeho Srdce je s nami	—	—	—	—	—	—	—	—	3
Bohaté pre všetkých	—	—	—	—	—	—	—	—	5
Poznajme, milujme a nasledujme Jeho Srdce	—	—	—	—	—	—	—	—	9
Pohanením nasýtené	—	—	—	—	—	—	—	—	16
Bolesti Srdca Ježišovho	—	—	—	—	—	—	—	—	19
Oheň na zemi	—	—	—	—	—	—	—	—	27
Srdce utvorené v lone panenskej Matky	—	—	—	—	—	—	—	—	29
Všetkej chvály najhodnejšie	—	—	—	—	—	—	—	—	32
Túžba výšin večných	—	—	—	—	—	—	—	—	37
Prítomnosť Srdca Ježišovho	—	—	—	—	—	—	—	—	40
Jeho Srdce a naša rodina	—	—	—	—	—	—	—	—	43
Požehnané príbytky	—	—	—	—	—	—	—	—	46
Stavovské milosti	—	—	—	—	—	—	—	—	50
Ochrana pred nepriateľmi	—	—	—	—	—	—	—	—	53
Dvanáste prisľúbenie	—	—	—	—	—	—	—	—	56
Každé naše podujatie bude hojne požehnané	—	—	—	—	—	—	—	—	59
